

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 53
14 de març de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 28, tercera i darrera reunió

SUMARI

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'energia (tram. 302-00130/010) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política energètica (tram. 302-00131/10) p. 11

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les retallades en les polítiques de suport a la família (tram. 302-00132/10) p. 20

Procediment

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 24/2013, del 26 de desembre, del sector elèctric (tram. 212-00009/10) p. 27

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès al Parlament · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 28.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i dos minuts. Presideix la vicepresidenta primera, acompanyada del vicepresident segon i els secretaris primer, segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, d'Interior, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació.

La vicepresidenta primera

Reprenem la sessió.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern
sobre l'energia (tram. 302-00130/010)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre l'energia, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Per exposar-la té la paraula el diputat Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. L'objecte de la moció subsegüent a la interpe·llació del Grup Socialista ha vingut donat davant la necessitat que aquest país tingui un veritable pla i una orientació en les qüestions d'energia. No hi ha pla d'energia al Govern. El que tenia aprovat a finals de la passada legislatura poques setmanes abans de les eleccions va ser anul·lat a la pràctica pels acords de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, on consta específicament que es revisarà el pla. No hem vist cap revisió del pla, no s'ha portat al Parlament. No hem vist tampoc que s'hagin convocat les institucions, els experts, les empreses, els sindicats, les organitzacions ecologistes, que seria propi per a una comesa d'aquestes característiques. I davant d'aquesta el que entenem que nosaltres és urgència varem presentar la interpe·llació i aquesta moció subsegüent.

Deuen haver vist que la moció va en la línia d'assenyalar el que nosaltres entenem que haurien de ser els principals objectius i en els aspectes més rellevants. Els diré que estaríem especialment interessats en el fet que aquesta moció s'aprovés, sobretot en alguns aspectes que des del nostre punt de vista són molt rellevants. Deuen haver vist que hi ha una novetat; no sé si els deu haver passat desapercebuda a tots els diputats i diputades, però és la declaració de l'energia com un..., l'accés a l'energia com un dret. Pensem que el Parlament de Catalunya és hora que faci un pronunciament d'aquestes característiques, i demanaríem que fos aprovat, ni que sigui com una..., ja ho entenem, almenys en aquests moments pot semblar una declaració de principis, però encara que només fos per això,

entenem que l'accés a l'energia, igual que ho és l'accés a l'aigua, acabarà sent reconegut com un dret de forma internacional. Les Nacions Unides, l'any 2010, van declarar l'aigua com un dret, i estem convençuts que no tardaran gaire a considerar que també l'energia ho és. Per tant, aquesta és una novetat.

Pensem també que s'ha de perseguir que la màxima generació d'energia s'hagi de fer amb fonts renovables; de fet, són les úniques de què disposem en el nostre país. Hem d'insistir a acotar el que és la vida de les centrals nuclears; vostès saben que tradicionalment els socialistes en el nostre programa, en els nostres programes i en les nostres accions parlamentàries, ja fa anys que ho situem en quaranta anys i que hem d'estar preparats. I, per tant, el Govern hauria de complir aquell acord d'aquest Parlament de l'any 2011 –ja fa tres anys– perquè les comarques que tenen nuclears tinguin una substitució en el que és la seva activitat econòmica.

Posem molt d'èmfasi en l'estalvi i eficiència; no podia ser d'una altra manera. Ahir la presidenta –no aquesta que ens presideix ara, sinó la titular, per entendre'ns–, en una insòlita o desacostumada intervenció al final del Ple, va voler matisar unes afirmacions del diputat que els parla, però no va fer més que reconèixer que en aquest saló de plens no tenim el sistema d'il·luminació més eficient i que pot estalviar més. Tenim aquests focus, que gasten molta electricitat, i aquests llums halògens no són incandescents com havia declarat al matí aquest diputat, són halògens, però podrien ser perfectament de baix consum o LED i estalviaríem molta més energia.

En fi, aquesta moció va també en la línia d'assenyalar que és imprescindible que hi hagi un increment molt substancial de la mobilitat elèctrica, el foment de les xarxes tancades, a les quals..., vaig felicitar i ho torno a fer avui, que el conseller que ens acompanya –conseller, no l'havia saludat encara, perdoni– també hi va fer referència, ell, i, per tant, en això coincidim, en l'aspecte de les xarxes tancades. I pensem també que hi ha d'haver un suport a tots els ajuntaments que vulguin intervenir en el mercat de l'energia, com es comença a fer en l'àmbit internacional; el foment de l'autoconsum; la conversió de l'Icaen en una agència d'energia de Catalunya, una veritable agència d'energia de Catalunya.

I, per últim, no voldria acabar sense assenyalar, també, que li encomanem al Govern una acció decidida, com ho hem fet ja també tradicionalment davant les agressions del Govern del Partit Popular pel que fa a les competències d'energia, que en matèria d'energia té la Generalitat de Catalunya, i l'agressió a les energies renovables.

Moltes gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes quatre grups parlamentaris. Per presentar les de Ciutadans té la paraula la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. *Senyor conseller*, señores diputados, señoras diputadas, hoy tenemos la oportunidad de hablar de un tema muy importante para la sociedad y para la economía de los catalanes y del conjunto de españoles como es la energía.

Hay un dato objetivo que demuestra claramente cómo es el sector de la energía en nuestro país, y es que tenemos la energía más cara de Europa, después de Chipre e Irlanda. Esto provoca muchos problemas, pero sobre todo dos de ellos. Uno es un problema social gravísimo, del cual hemos podido hablar en este Pleno de pobreza, que es la pobreza energética, y que se traduce en que muchas familias no pueden pagar, no pueden permitirse el pagar las facturas básicas de luz, agua o gas. Y el segundo problema que afecta el precio de la energía es un problema también económico, porque el alto precio de la energía supone un lastre para los autónomos y para las empresas, supone un problema auténtico de competitividad para nuestro sector empresarial.

Hemos visto, además, que los últimos años el precio de la energía ha subido en más de un 50 por ciento. Y, de hecho, del precio que pagamos todos los ciudadanos y todas las empresas en nuestra factura de la luz, solo el 50 por ciento aproximadamente se corresponde con los costes de la energía que consumimos; el resto es todo en impuestos, tasas y otros costes reconocidos por el Gobierno.

Otra de las características de nuestro sector energético es el que las empresas energéticas de España son las que más beneficios tienen de toda Europa –de toda Europa. Por algo será. Y a pesar de tener unas características envidiables para el desarrollo de las energías renovables, es un hecho que en España aún no hemos desarrollado todo nuestro potencial. ¿Por qué tenemos este sector de la energía en este país? ¿Se debe a circunstancias insalvables de nuestro territorio? No, la respuesta es no. Nuestro sector energético se debe básicamente a una política inadecuada de los sucesivos gobiernos de este país, una política inadecuada también del Partido Socialista –por cierto, partido que presenta hoy esta moción. Porque absolutamente todos los gobiernos –todos– han cedido a la presión de las grandes empresas energéticas y han regulado a su favor, siempre a su favor, cediendo a la presión de uno de los mayores *lobbies* de este país, que es el *lobby* energético. Por tanto, son responsables, tanto el Partido Popular como el Partido Socialista, que, insisto, presenta la moción, como también Convergència i Unió –también Convergència i Unió–, desde el Congreso de los Diputados y con sus votaciones en el Congreso de los Diputados. Y después tendremos la ocasión de hablar del recurso de inconstitucionalidad que ustedes quieren presentar.

La regulación que han hecho todos los gobiernos ha ido siempre en beneficio de las grandes empresas –de las grandes empresas–, que siempre les han garantizado unos beneficios por encima de lo necesario, por encima de lo que sería justo respecto a sus costes de producción. Y por eso en nuestro sector energético tenemos cosas tan peculiares como el déficit tarifario,

un déficit que es un artilugio absolutamente contable, que no es real, es contable, y que lastra las finanzas públicas de este país, y supone para todos los españoles 30.000 millones de euros. Es un sector opaco, que no garantiza una correcta transparencia ni una correcta competencia, que da además inseguridad jurídica. Ha habido sucesivos cambios normativos por parte del Gobierno que siempre han ido en beneficio de los mismos –siempre– y que han generado una auténtica inseguridad jurídica. Y es un sector que, como digo, no ha favorecido nunca –nunca ha favorecido– el desarrollo de las nuevas tecnologías.

Pero, ante toda esta situación, hay básicamente dos buenas noticias –dos buenas noticias. La primera es que esto tiene solución. Como no es un problema de costes, como no es un problema estructural de nuestro territorio, sino que es un problema político y de modelo, tiene solución. Y la solución es revertir la normativa existente, hacer que tengamos un sector de la energía más transparente, con unas tarifas más justas. Y esto es posible desde el punto de vista político, desde el punto de vista normativo. Y, por cierto, a corto plazo lo que deberían garantizar los diferentes gobiernos es paliar la pobreza energética, que es una verdadera lacra en nuestra sociedad.

Y la segunda buena noticia –la segunda buena noticia– es que cada vez existe más conciencia social; la sociedad cada vez entiende más cuál es el problema de la energía en España. Y hace unos años nadie hablaba de las subastas, de la falta de transparencia, del déficit tarifario, pero ahora sí que la gente va conociendo el problema. Y entre todos, entre las asociaciones de productores de energía fotovoltaica, el resto de asociaciones, entre la sociedad civil y entre los partidos que no tenemos las manos atadas, que no tenemos a compañeros de partidos en los consejos de administración de las grandes empresas energéticas, entre todos...

La vicepresidenta primera

Diputada...

Inés Arrimadas García

...conseguiremos hacer presión para que la normativa de este sector cambie y poder tener una energía que sea un derecho para todos los ciudadanos y también un elemento que dé competitividad a nuestras empresas. Por tanto, votaremos a favor... (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Per presentar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el diputat Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades..., en tot cas, que estem davant d'un tema important i un tema estratègic ho manifesta el fet que avui, dels qua-

tre punts que tractarem aquest matí en aquesta sessió plenària, tres van referits precisament al tema del sistema elèctric. Un sistema captiu, un sistema en mans d'unes classes poderoses, que tenen capacitat de fer i desfer i d'influir en la marcació d'un preu, un preu abusiu en el preu de l'energia, un preu que, com apuntava la diputada Arrimadas, sobrepassa realment els costos. I, per tant, diguem-ne, segurament som el país on és més fàcil o és més barat produir energia i és on més cara es paga.

Per tant, estem davant d'un problema que afecta el conjunt de la ciutadania, que afecta el conjunt de l'economia del país, i que, per tant, ens sembla que cal acabar amb aquest sistema i que cal construir de nou. Ens sembla que això només ho podrem fer, des del nostre punt de vista –i, en tot cas, ho expressem també en la moció que presentarem amb posterioritat–, que això només es pot fer reconstruint de nou, i ens sembla que de moment i en el marc de l'Estat espanyol difícilment és possible.

En tot cas, i cenyint-nos al tema de la moció presentada pel senyor Sabaté, voldríem agrair la predisposició a l'acceptació de les esmenes. En tot cas, nosaltres vam presentar tres esmenes; una molt concreta sobre el tema de les nuclears, que no ha estat acceptada, amb la qual cosa nosaltres ens abstindrem en aquest punt en concret. Perquè ens sembla que marcar el termini dels quaranta anys pot ser un termini allò..., assequible, però, en tot cas, com que en alguns casos les centrals nuclears catalanes finalitzen amb antelació a aquest termini, ens sembla que és fins a aquesta vida útil, fins que funciona la llicència. Per tant, des d'aquest punt de vista ens sembla que allargar a quaranta anys és un exercici inútil, tenint en compte els riscos que això suposa.

Altres esmenes que ha presentat el nostre grup parlamentari van en el sentit de dotar l'Icaen de funcions, que reguli i que estableixi un funcionament del mercat elèctric.

I després, una tercera esmena, que ha estat també acceptada pel senyor Sabaté, en el sentit que cal donar el suport a l'energia eòlica marina, però sense establir cap referència a cap projecte en concret, tenint en compte que el projecte Zèfir, diguem-ne, en aquests moments no té cap viabilitat.

Des d'aquest punt de vista, pel que fa a algunes de les propostes que s'estableixen i acceptades per part del senyor Sabaté, ja els avanço que, pel que fa als temes de pobresa energètica, ens referirem i ens remetrem als acords adoptats en aquest plenari ahir. I, per tant, diguem-ne, des d'aquest punt de vista no donaríem suport a les propostes acceptades per part del Partit Socialista. I, en tot cas, sí que donarem suport a la consideració de l'energia com un dret. Entenem que cal regular i cal entendre aquesta energia i, per tant, com a dret ha de trobar el recolzament de tot el sistema administratiu i institucional. I, en tot cas, reconèixer i regular en aquest sentit que no es tracta d'una mera disposició, sinó que es tracta també d'un dret.

Tot allò que fa referència a l'aplicació de les energies renovables també trobarà el nostre suport. Enten-

nem, doncs, que és important que es faci referència... Aquest és el model al qual ens hem de dirigir –entem, des del nostre punt de vista–, aquest és el futur, i, per tant, sortir del que siguin les energies fòssils i, per tant, caminar cap a aquest món de les energies renovables, perquè entenem que aquí hi ha el futur.

Pel que fa al tema dels ajuntaments, igualment, donar suport al tema dels ajuntaments. L'autoconsum. Entenem que fomentar aquestes mesures..., són importants, són importants per canviar, per desbloquejar aquest sistema al qual ens té sotmès l'Estat espanyol. També donarem suport, com no podia ser d'una altra manera, atès que ja ho hem impulsat en el pacte d'estabilitat, als impostos ambientals, especialment el de les nuclears.

I, en tot cas, algunes propostes a les quals no donarem suport en aquesta moció, però que sí que hi donarem suport després; en el cas d'alguna proposta d'Iniciativa que ha estat acceptada, però que nosaltres l'hem aconseguit reformular a la nostra moció, perquè entenem que és molt més àgil i que és molt més real, com, per exemple, el tema del pla de rescat per a les plantes de biogàs. Ens sembla que el que cal és que el Govern estudiï i doni solució a aquest tema, però que, en tot cas, ens sembla que l'establiment d'un pla de rescat no és la via ni és la solució.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula el diputat Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Aquests dies a Barcelona hi ha un congrés d'energia eòlica. Agrupa deu mil persones. Alguns se'ls podria titllar d'«ecotxupis», no? Però la realitat és que són un sector econòmicament potent, molt potent, rellevant. Una fira a la qual no ha anat cap representant del Govern –cap representant del Govern. Ho dic perquè això expressa una sensibilitat, la sensibilitat gasista del Govern. Però no la sensibilitat per un *mix* elèctric i energètic que sigui diferent.

Avui quan parlem d'electricitat parlem d'estafa –sí, d'estafa. I l'estafa ve d'una llei del PP, la Llei Piqué, de l'any 97, votada, bé, ja ho saben, pels que acostumen a votar aquestes coses. Ja ho saben, qui són: PP, Convergència i Unió... Pel Partit Socialista també, perquè després no la va modificar, tot i que la va plantejar de modificar, però quan en va tenir l'oportunitat no ho va fer. I avui això el que significa és un sistema que estafa, i que estafa amb una mala regulació reconeguda per la Comissió Nacional d'Energia amb una cosa que en diuen «beneficis caiguts del cel» –*windfall profit*–, que cada any signifiquen 3.000, 4.000 milions d'euros de guanys per la patilla. Això passa. Acreditada a la Comissió Nacional de l'Energia, i no explicat a molts diaris perquè retiren les publicitats dels diaris, les elèctriques. Ho dic perquè a vegades, quan es parla dels sobre costos, de les primes, ai las!, mai el Govern

parla d'això, dels beneficis caiguts del cel. Per què deu ser? No ho sé. Sí que ho saben, sí.

Dit això, jo valoro molt positivament el fet que hàgim incorporat considerar l'accés a l'energia com un dret de tots els ciutadans. I en coherència hem plantejat una esmena, incorporada pel Grup Socialista, per establir les mesures estructurals perquè això sigui realitat, perquè el decret que aprovi el Govern garanteixi allò de què en Marc Sanglas es felicitava: considerar l'accés a l'energia com un dret de tots els ciutadans. Perquè el que cal és coherència, i coherència en el sentit de dir: fem que les elèctriques garanteixin aquests subministraments bàsics, i dos, mentre això no ho garanteixin, fem que hi hagi una cosa que es diu «partida pressupostària». Passa sovint en els governs, que han d'aprovar partides pressupostàries per garantir drets. Doncs, bé, això és el que hem incorporat, i això és el que ahir lamentablement no es va incorporar. Per tant, felicitant-me com es felicitava en Marc Sanglas de la incorporació d'aquest dret, el que dic és: fem-ho realitat, perquè no quedi en no res, i, per tant, incorporem aquesta esmena.

Segona reflexió. No acceptarem l'esmena del Grup Socialista en matèria nuclear, en els mateixos termes que s'expressava en Marc Sanglas. Perquè avui, senyor Sabaté, vostè sap precisament que Garoña va anar molt més lluny que el que s'havia d'anar; per cert, gràcies al Govern Zapatero, que en va prorrogar la vida útil. Se'n recorda vostè perfectament. I avui parlar de quaranta anys amb les centrals nuclears de l'Estat espanyol amb la cultura de seguretat més degradada, segons el Consell de Seguretat Nuclear –les centrals d'ANAV: Vandellòs II, Ascó I i Ascó II–, em sembla una temeritat, senyor Sabaté. Crec que no és raonable que vostè m'estigui plantejant, ens estigui plantejant els quaranta anys.

L'altre element que vull valorar com a molt positiu és el fet que li plantejem al Govern –perquè ho pot fer, i espero que tots signem i ho votem, i que ho hagin incorporat en alguna esmena– el fet que es faci una auditoria energètica. El Govern té els instruments per fer-ho, i l'auditoria energètica ens servirà per anar a l'Estat i a les elèctriques a dir que paguin el que deuen. Creiem que és la millor manera d'encarar-ho. I si algú té els instruments per fer aquesta auditoria és òbviament el Govern de l'Estat, el regulador, però també és el Govern de la Generalitat. Per tant, valorem molt positivament que això s'hagi incorporat, i estem segurs que, com no tenim por de la transparència, el conjunt del Ple valorarà positivament el fet d'encarregar-li al Govern aquesta auditoria.

Valorem positivament els elements que s'introdueixen amb una esmena que plantejem amb biogàs i cogeneració pel que afecta a purins. Creiem que això, si tira endavant i si hi ha una modificació de la regulació per part de l'Estat, pot salvar molts llocs de treball.

I, per últim, el fet d'instar a una modificació en profunditat de la funció del sistema elèctric. Haurem d'instar l'Estat. Però això també significa un compromís per part del Govern per saber, per determinar quin és el model que volem.

Acabo ja, presidenta. Perquè crec que el que és determinant, molt determinant, és que amb aquesta proposta el que farem i el que plantejarem és aconseguir que el Govern de la Generalitat en pocs mesos –si tots ho votem, i estic segur que serà així–..., el que farem és que el Govern ens determini quin és el model, quin model vol: quin model de regulació, quin *mix* i quina aposta fem. Perquè, mirin, aquest és un dels països més dependents energèticament de l'exterior; ho sabem prou bé. El gas no..., ve d'Algèria. I quan de vegades es parla de les plantes de cogeneració és un problema, perquè significa dependència. Doncs, bé, nosaltres del que estem convençuts és que amb l'aprovació del conjunt d'aquesta moció amb les esmenes jo crec que molt contingut que hem incorporat des d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

El que considerem és un objectiu concret –acabo, presidenta–, que millorarà precisament les perspectives de futur en un sector tan estratègic com és l'energètic i concretament l'elèctric.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el diputat Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats... Algun diputat feia referència –crec que ha estat el diputat Sanglas– a la importància dels temes energètics per al Govern, per al Parlament, per al conjunt de la societat. I prova del que vostè deia, també ho refermava..., que avui, dels quatre punts de l'ordre del dia, tres tindran a veure amb el tema energètic. Dóna una idea, doncs, de l'interès del Parlament respecte a aquest tipus de qüestions, no?

Hi ha una part específica que jo estalviaré, que és el debat pròpiament dit. El debat pròpiament dit, diputat Sabaté, el va substanciar vostè l'altre dia amb el conseller Puig. I ell va fer tot un conjunt de consideracions, les va fer el Govern; no pot ser d'una altra manera, aquest grup parlamentari les fa íntegrament seves. Podem tenir qüestions de matís. I precisament ens semblava que entorn d'aquestes qüestions de matís després de tants i tants anys, diputat Sabaté, de treballar junts..., jo pensava que això podia possibilitar, home, una entesa per aconseguir una moció que ens permetés, amb un grau d'unanimitat molt important, progressar. Aquest era bàsicament l'objectiu. És a dir, tenint en compte les divergències ben òbvies que hi han en matèria energètica entre els grups, o alguns grups de l'oposició –per no dir tots, senyora García Cuevas–, i el Govern, doncs, pensava que podíem trobar un punt

que ens permetés presentar una moció conjunta, unànimement o gairebé unànimement aprovada.

Vam llegir la moció i vam pensar que això no era impossible del tot. I aquí apello directament al Grup Parlamentari Socialista i al seu diputat, l'honorable senyor Sabaté. Llegida la moció, vam pensar que això no era impossible del tot. I vam presentar quatre esmenes, molt..., en fi, molt assenyades, molt enraonades, amb la voluntat d'ordenar aquella iniciativa parlamentària del Partit Socialista. Aquest era el nostre objectiu. Vàrem parlar-ho amb el Govern, també li semblava oportú. I jo així em vaig adreçar al diputat Sabaté, dic: «Pretenem amb la vostra moció posar-la» —els vaig dir, recordo l'expressió exacta de dimecres a la nit— «en calaixos, i que tot això quedi clar, i tinguem una visió de conjunt que ens permeti votar.» I la meua sorpresa va ser que el senyor Sabaté em va dir, amb aquesta franquesa que el caracteritza: «No us acceptarem res.» Doncs, ja estava el debat acabat. Perquè aquí donem molts de toms al debat, a les qüestions, als matisos, als passadissos, però si qui té veritablement la moció dimarts a la nit et diu: «No us acceptarem res», el debat s'ha acabat.

Això en part sempre respon —ja em permetrà aquesta llicència personal, amic Sabaté— una miqueta a l'impuls, a l'ímpetu del diputat Sabaté. Però després tot això s'igualaleix una mica i sempre hem estat capaços de trobar acords. Acostuma a ser així, però aquesta vegada no. Perquè no volia el diputat Sabaté? No, perquè no volíem nosaltres. Ja està. Si nosaltres plantejem una moció perquè la voti aquesta cambra, tractem d'ordenar-la fent petits retocs, i el proponent diu: «No hi ha res de què parlar», doncs, no hi ha res de què parlar. Després, com és natural, el diputat Sabaté em va enviar: «Moció d'energia del PSC amb les esmenes incorporades.» Tothom menys les de Convergència i Unió —menys les de Convergència i Unió. Clar, així entenia jo, senyor Herrera, quan vostè aquí deia «hem acceptat», «no hem acceptat» —feia ell. És clar. Vostè va preferir..., i naturalment, no cal ni dir-ho, diputat Sabaté, té vostè tota la legitimitat per fer-ho, només faltaria. Vostè va pensar el següent mecanisme parlamentari pervers: «Sumarem totes les esmenes, deixarem de banda les del Govern i els derrotarem.» I fa el senyor Sabaté, diu: «No, jo no puc ser tan, tan maquiavèl·lic.» (*Rialles.*) Fa una cara com volent dir: «Ni se'm va passar pel cap.» Però aquí el que ha passat, senyores i senyors diputats, amics i amigues tan preocupats per totes les qüestions energètiques, és, senyor conseller, que —i és legítim i és natural però ho accepten—, «si sumem les esmenes d'Esquerra, les d'Iniciativa, les de Ciutadans» —i no va sumar les del PP perquè no en van presentar— «i derrotem el Govern...»

La vicepresidenta primera

Senyor diputat, se li acaba el temps.

Antoni Fernández Teixidó

...—acabo, senyora presidenta—, «vet aquí quin gran èxit». Doncs, vet aquí quin fracàs. Perquè per un pro-

cés que jo entenc, si vostè m'ho permet, des de tot el respecte, un punt infantil, hem perdut l'oportunitat de tenir una moció pactada amplíssimament... (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Senyor diputat, se li ha acabat el temps fa uns quants segons ja. Per fixar la seva posició té la paraula pel Grup Mixt el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia. Bé, ens hem quedat —ens vam quedar, diguéssim, quan vam rebre la moció— una mica de pasta de moniato, que es diu, per com estava redactada i l'abstracció en què navegava la moció. En tot cas, ha quedat bastant millorada per les esmenes, sobretot les introduïdes per Iniciativa per Catalunya, i sobre aquestes votarem, diguéssim, no sobre la moció original.

En tot cas, quatre opinions. És bo que es parli de política energètica; és un tema central, és un tema estratègic. És bo que, a més a més, se'n parli no només com un dret —que també, que se'n va parlar en el Ple de pobresa, que en parlarem permanentment, d'allò que se'n diu ara «pobresa energètica»—, sinó sobretot com una qüestió estratègica i bàsica per a l'economia del país, tan o més important fins i tot que l'accés bàsic de les persones a l'energia. És a dir, en igualtat d'importància hi ha l'energia com una qüestió de base, de fonament de la nostra economia. És obvi que amb aquest mercat elèctric, és obvi que amb aquesta màfia organitzada que són les elèctriques no ens en sortirem —no ens en sortirem. El cost que suposa la producció ara mateix per a la indústria utilitzant aquestes bases energètiques, aquests preus, aquestes tarifes..., no seran en absolut útils per a la recuperació econòmica ni són útils perquè funcioni el país en absolut.

Nosaltres ja vam plantejar fa tres mesos —òbviament, ni som els primers ni serem els últims— una interpellació al Govern en la qual parlàvem de política energètica i de la qual va sortir una moció amb uns pocs acords. D'entrada, cap d'ells s'ha complert, però, bé, comencem a veure que és la dinàmica una mica del Parlament, del Govern, etcètera, d'aquí parlar-ho tot, fer veure que s'acorden coses, etcètera, però després tampoc complir gaire re.

Nosaltres parlàvem de sobirania energètica per no dependre de l'exterior, parlàvem de transició energètica per començar a passar a les energies renovables, començar o continuar passant a les energies renovables i no dependre de l'electricitat. I parlàvem de la producció, producció feta de forma diversificada en el territori i de forma molt més democràtica del que està ara el mercat elèctric.

Diguéssim que la resposta, si nosaltres parlàvem de sobirania energètica, la resposta del Govern, en aquest cas del conseller, va ser: «No, no, sobirania ja en tenim, ja tenim més o menys apamat que arribin les diferents..., el gas, el petroli i tal que arribin al país. Es-

tem abastats; per tant, una mica anem tirant.» Que no era exactament del que parlàvem nosaltres.

Però, en tot cas, vam arribar a alguns acords que després aquí es tornen a reproduir. El primer punt: redactar un pla nacional de transició energètica. Nosaltres vam acordar..., en aquella ocasió va sortir votat: «Establir les bases per constituir un pacte nacional per a la sobirania energètica en què participin tots els agents implicats», etcètera, «sobre la base de quatre principis: 1, protagonisme absolut de les energies renovables, autoabastament energètic, 3, estalvi i eficiència i contenció, i 4, garantir un model de producció descentralitzat, democràtic i participatiu.» Per tant, és reiteratiu, el que aquí es fixa.

El punt 1.d, que parla de les nuclears, entenem que és un pas enrere, diguéssim. Nosaltres rellegint el Pla de l'energia de Catalunya del 2006-2015, aprovat justament en època del tripartit el 2006..., ja fixava per al 2022-2026 l'inici i el final del tancament de les nuclears. Per tant, entenem que és un pas enrere que no entenem.

«Una acció potent a l'estalvi i a l'eficiència.» Una mica amb aquesta abstracció amb què s'inclou en aquestes propostes. Home, nosaltres..., estalvi i eficiència està molt bé, però si hi penseu poden portar a una paradoxa, aquestes paraules, i, diguéssim, si s'apliquessin, ho aposten tot al progrés tecnològic, no? Que és que a més progrés tecnològic no vol dir que finalment s'acabi consumint menys, sinó que moltes vegades més progrés tecnològic, amb estalvi i amb eficiència, acaba generant una demanda major d'energia perquè s'acaba augmentant la productivitat, etcètera, i l'activitat. Per tant, la paraula clau aquí per nosaltres és «contenció», és a dir, voluntat de reduir el consum energètic, a més a més de l'estalvi i l'eficiència, òbviament.

«Establir mesures estructurals de solució a la pobresa energètica.» Bé, nosaltres tenim una esmena a la moció d'Esquerra Republicana, finalment –que es parlarà després– no acceptada, en què no només demanàvem que es prorrogués el període de carència, per dir-ho d'alguna manera, del pagament de l'energia, o sigui, de la factura de l'electricitat a aquelles famílies que no arribessin a poder-ho pagar, sinó que, a més a més, això se resolgués, diguéssim, pel mercat elèctric, però, mentre no fos aprovat, amb recursos públics. Finalment no es votà i, per tant, continuarem a les mateixes. Però, en tot cas, no trobem..., diguéssim que és molt inconcret dir «establir mesures estructurals de solució a la pobresa energètica».

I, finalment, «transformar l'Icaen en una agència d'energia a Catalunya». No hem acabat d'entendre en concret per què, és a dir, què ha de fer de diferent, on ha d'actuar, en quines prioritats. És a dir, el simple enunciat de dir «transformar una institució en una agència»..., no hem pogut establir exacte o discernir en què seria útil.

Per tant, en algunes coses votarem a favor, en altres en contra, i sobretot ens basarem en les esmenes d'Iniciativa.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la diputada María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable *conseller*, señoras y señores diputados, hay un principio que este Parlamento y este Gobierno deberían asumir para que nuestro trabajo en el ámbito de la energía sirva para algo: Cataluña forma parte del sistema eléctrico español, que es autónomo y soberano; no existe ningún sistema eléctrico catalán autónomo ni soberano, igual que no hay sistema eléctrico barcelonés o ampurdanés.

Las centrales ubicadas en Cataluña no son centrales catalanas, no decide el *conseller* Puig sobre ellas; son inversiones de sus accionistas, que serán catalanes, españoles o italianos, y vierten la energía que producen en el sistema eléctrico español.

Las interconexiones con Francia tampoco son catalanas, y responden a una estrategia de seguridad de integración europea para todos los españoles, también los catalanes. Las líneas de transporte que cruzan el territorio catalán, el gallego o el aragonés son españolas; las líneas de media y baja de las empresas distribuidoras son de sus accionistas, que serán o no catalanes. Los objetivos 20-20-20 no los ha suscrito Cataluña, sino España como estado, que es quien los tiene que territorializar. Por ejemplo, el parque eólico de Aragón también es catalán, porque beneficia a todos los españoles. Y el déficit de tarifa es, lamentablemente, de todos los españoles y también de los catalanes, porque se convirtió en un grave problema a partir de decisiones equivocadas de un gobierno de España socialista que gobernó también con los votos catalanes. Y gobernó para todos los españoles, también para los catalanes.

Esta es la realidad, y hablar de otras cosas no es serio, no es eficaz, es una pérdida de tiempo. Lo dijimos hace año y medio cuando ofrecimos nuestra ayuda al Gobierno para consensuar un plan de la energía para Cataluña que sirviera para algo, y lo repetimos ahora: seguir con el monotema de la soberanía energética, las estructuras de estado y las decisiones sobre competencias que son del Estado es una dejación de funciones, porque se ocupan ustedes de lo que no les compete. Y también es una irresponsabilidad, porque están generando una frustración colectiva también en el ámbito de la energía.

Por tanto, si este Gobierno quiere hacer en energía un plan y una acción que sirvan para algo debería entender, aceptar y centrarse en sus obligaciones y en sus competencias. El PSC nos plantea ahora la redacción de un plan nacional de transición energética. No sabemos si es la transición nacional a la independencia energética de Convergencia y Unió o si es la transición al modelo energético socialista, por si no hubiéramos tenido suficiente con siete años de tripartito, gobierno que imposibilitó la implantación de las renovables en Cataluña y que se aseguró de paralizar la interconexión con Francia. O si no hubiéramos tenido sufi-

ciente con siete años de Zapatero, campeón del mundo de renovables insostenibles que condujo el sistema eléctrico al colapso financiero.

El modelo socialista, como ven, no conoce la moderación. Tampoco parece conocer, a juzgar por la mezcla de conceptos, competencias y realidades de la interpelación y la moción del señor Sabaté, las necesidades de nuestro sistema y los requisitos de nuestros ciudadanos, que no quieren sufrir cortes de suministros, que quieren viajar en el AVE a trescientos quilómetros por hora, lo que no se puede hacer hoy entre Barcelona y la frontera porque las redes no lo soportan, y que no quieren pagar el doble en la factura eléctrica que la media de los europeos porque tengamos renovables insostenibles.

No compartimos la filosofía energética que subyace en el planteamiento del PSC, que ha tenido siete años y dos gobiernos, el de España y el de Cataluña, para demostrar el fracaso de su modelo.

Tampoco compartimos su miopía competencial, señor Sabaté, porque sigue planteando al Govern que tome decisiones que no se toman aquí. Nosotros pensamos que el Gobierno tiene que centrarse en ejercer sus competencias con lealtad, realismo, audacia y sensatez. Creemos que se tienen que recuperar y aplicar los principios que quedaron aprobados en la Moción 8/IX y las resoluciones 221, 222, 223 y 423/IX.

Nosotros volvemos a manifestar nuestra voluntad y nuestra actitud constructiva para que Cataluña sea puntera y lidere un modelo energético mejor para toda España, pero eso no es en absoluto ni el espíritu ni el contenido de la moción del PSC. No apoyaremos la moción que han transaccionado, porque no confiamos en el planteamiento energético que subyace, con propuestas irrealizables, que no nos competen o que son directamente negativas para la competitividad y la sostenibilidad del sistema. Nos abstendremos o apoyaremos aquellos puntos que son nuestra competencia, que fomentan la sostenibilidad medioambiental con cierto realismo.

En definitiva, no cuenten con nuestro apoyo para seguir perdiendo el tiempo fabricando frustraciones colectivas.

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

María José García Cuevas

Pediríamos voto separado de los puntos 1.c y 1.e, por una parte, y por otra parte, 1.f, g, i, j y punto 3.

Gracias, presidenta, *conseller*, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Senyor Fernández Teixidó, a partir d'ara les converses privades entre vostè i jo o les gravem o jo també ho explicaré tot, perquè... (*Remor de veus.*) No, no. No, no, li faré el favor a vostè i al Govern de no explicar la conversa del dimecres a la nit. (*Forta remor de veus.*) Deixem-ho aquí –deixem-ho aquí, deixem-ho aquí. (*Veus de fons.*) Vostè ja ho sap.

La vicepresidenta primera

Un moment, senyor diputat.

Xavier Sabaté i Ibarz

Però, miri, vostès...

La vicepresidenta primera

Un moment, senyor diputat. Senyor diputat, un moment, si us plau. Senyores diputades, senyors diputats, va, vinga, una mica de tranquil·litat, va. Gràcies.

Xavier Sabaté i Ibarz

Gràcies. Vostè ve aquí, senyor Fernández Teixidó, tot seràfic i bona persona i diu: «Com pot ser que no ens posem d'acord en un tema tan important per al país, quan resulta que nosaltres venim amb tota la bona voluntat del món?» Doncs, senyor Fernández Teixidó, perquè tenim models diferents, és això. Vostès i nosaltres en matèria d'energia tenim models molt diferents. Vostès sempre, sempre, sempre voten amb el Partit Popular, i així és molt difícil. Perquè aquest model pro nuclear, aquest model pro fòssils, nosaltres no el compartim, ho entén? I ja està i més val que ho reconegui d'aquesta manera i no vingui aquí a explicar les diferències que ha tingut amb un diputat sense ni tan sols haver defensat ni una sola de les tres esmenes que tenien.

I escolti, senyor Fernández Teixidó, si només tenien tres esmenes, espero..., quatre, bé, la primera més o menys de caràcter tècnic, eh?, si vol ara les analitzem. Però si només tenien tres esmenes, per què no voten tota la resta de la moció? Jo espero que demanin votació separada i al final ens votin una bona part de la moció.

I evidentment, pel que fa a les nuclears, no ens podem posar mai d'acord, ja ho veig.

Senyor Herrera i senyor Sanglas, ara els explicaré per què vostès no tancaran mai una nuclear; ara els ho explicaré, en els cinquanta-cinc segons que em queden. Perquè si vostès pretenen que es tanquin quan acabi el permís provisional –tots són provisionals, eh?, vostès saben que les centrals nuclears catalanes no tenen permís definitiu de funcionament–, com que aquestes tenen uns mecanismes de renovació dels permisos que estan taxats i si els compleixen, i segons el Consejo de Seguridad Nuclear els compleixen sempre, si no posem un any per tancar-les..., si no volen quaranta, posin trenta-cinc, trenta, els que vulguin vostès,

però si no posen un any determinat no les tancaran mai. Per això nosaltres posem els quaranta, perquè, a més a més, internacionalment... (*Veus de fons.*) Sí, i només al final hi ha tres o quatre anys de diferència. Senyor Sanglas, si jo li votaré després la seva! No importa. Perquè jo crec que val la pena que els que estem per tancar les nuclears algun dia ens posem d'acord, i per petites diferències..., jo li demano que ho reconsideri i que voti també la nostra, perquè nosaltres també ho farem.

I res més. Espero que hi hagi el màxim consens, perquè, senyor Fernández Teixedó, senyor conseller, nosaltres continuem pensant que el més important d'aquesta moció és el primer punt, on nosaltres, com li vam fer l'altre dia en la interpellació...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Xavier Sabaté i Ibarz

...faríem un gran pacte per l'energia, que vostès haurien de propiciar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Cridem a votació.

Petició de votacions separades. (*Pausa.*) Senyor Sanglas?

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, presidenta, per votar separatament el punt 1.d, el punt 1.j, el punt 4 i el punt 5.

La vicepresidenta primera

Senyor Herrera...

Joan Herrera Torres

Per al·lusions, trenta segons?

La vicepresidenta primera

Trenta segons, molt bé.

Joan Herrera Torres

Gràcies. Senyor Sabaté, sap per què no tancarem mai les nuclears? Perquè quan hi ha qui governa a Madrid –el Partit Socialista–, es planteja un consell de seguretat nuclear independent i no ens en sortim. No ho aconseguim, perquè quan s'ha de tancar Garoña a quaranta anys hi ha qui li dona la vida més enllà dels quaranta anys.

Miri, a mi em sembla molt bé la seva conversió a la fe ecologista ara, no?, però jo he estat a Madrid, eh?, jo he vist el senyor Zapatero dir unes coses i fer-ne unes altres en matèria nuclear.

I, miri, a mi el que em sap greu és que teníem un acord quan vostès governaven, fins al 2026, en nuclears i...

La vicepresidenta primera

Senyor Herrera, els seus trenta segons s'han esgotat.

Joan Herrera Torres

...vostès avui plantegen fins a quaranta anys.

La vicepresidenta primera

Votacions separades? (*Pausa.*) Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Demanem votació separada de l'1.c, 1.e, 1.f, 1.g, 1.l i el punt 3.

La vicepresidenta primera

Senyora Garcia Cuevas, ha demanat votació separada. Ja els dic que votarem punt per punt i apartat per apartat, eh? D'acord? (*Pausa.*) Senyora Mejías? (*Pausa.*) D'acord. (*Xavier Sabaté i Ibarz demana per parlar.*) Senyor Sabaté, per al·lusions, per contradiccions, per...?

Xavier Sabaté i Ibarz

Per respondre simplement quinze segons al senyor Herrera.

La vicepresidenta primera

N'hi dono trenta, però..., trenta.

Xavier Sabaté i Ibarz

No, quinze, quinze. L'únic partit que ha tancat una nuclear és el socialista, i vostè ja ho sap. No per cridar més es tanquen les nuclears, sinó per tenir postures que són més raonables.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Molt bé. Doncs, començarem les votacions. Tal com he dit, ateses les diverses peticions de votacions separades, votarem apartat per apartat i punt per punt.

De manera que ara sotmetrem a votació del punt 1 l'apartat a –punt 1.a.

Comença la votació.

El punt 1 ha estat rebutjat per 59 vots a favor i 61 en contra.

Ara votarem el punt 1.b.

Comença la votació.

El punt 1.b ha estat rebutjat per 60 vots a favor i 62 en contra.

Ara votarem el punt 1.c.

Comença la votació.

El punt 1.c ha estat aprovat per 122 vots a favor.

Votarem el punt 1.d.

Comença la votació.

El punt 1.d ha estat rebutjat per 23 vots a favor, 79 en contra i 20 abstencions.

Ara votarem el punt 1.d.2, o 1.d bis.

Comença la votació.

El punt 1.d.2 o 1.d bis ha estat rebutjat per 54 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions.

Ara votarem el punt 1.e.

Comença la votació.

El punt 1.e ha estat aprovat per 118 vots a favor i 3 abstencions.

Ara votarem el punt 1.f.

Comença la votació.

El punt 1.f ha estat aprovat per 103 vots a favor i 19 abstencions.

Votarem el punt 1.g.

Comença la votació.

El punt 1.g ha estat aprovat per 103 vots a favor i 19 abstencions.

Ara votarem el punt 1.h.

Comença la votació.

El punt 1.h ha estat rebutjat per 59 vots a favor i 63 en contra.

Ara votarem el punt 1.i.

Comença la votació.

Foment de l'autoconsum, 1.i.

El punt 1.i ha estat aprovat per 106 vots a favor i 16 abstencions.

A continuació, votarem el punt 1.j.

Comença la votació.

El punt 1.j ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 67 en contra i 16 abstencions.

A continuació, votarem el punt 1.k.

Comença la votació.

El punt 1.k ha estat rebutjat per 56 vots a favor, 63 en contra i 3 abstencions.

Tot seguit, votarem el punt 2.

Comença la votació.

El punt 2 ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Seguidament votarem el punt 3.

Comença la votació.

El punt 3 ha estat aprovat per 106 vots a favor i 16 abstencions.

Seguidament votarem el punt 4.

Comença la votació.

El punt 4 ha estat rebutjat per 39 vots a favor i 83 en contra.

Seguidament votarem el punt 5.

Comença la votació.

El punt 5 ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 83 en contra i 6 abstencions.

A continuació, votarem el punt 6.

Comença la votació.

El punt 6 ha estat rebutjat per 56 vots a favor, 63 en contra i 3 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 7.

Comença la votació.

El punt 7 ha estat rebutjat per 59 vots a favor i 63 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política energètica (tram. 302-00131/10)

Passem al punt catorzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política energètica, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per exposar la moció té la paraula el diputat Marc Sanglas.

(Remor de veus.)

Marc Sanglas i Alcantarilla

Presidenta... En tot cas, després del soroll d'ambient, si els sembla, començaríem. Primer de tot, presentem aquesta moció després del debat, de la interpellació que vam fer fa quinze dies, on ja vam posar de manifest les mancances, les deficiències de l'actual sistema elèctric, la qual cosa veníem..., i això és el que proposem en aquesta moció, un seguit de propostes que esperem que trobin el suport majoritari de la cambra, bàsicament en un intent, primer, de constatar alguns efectes, de posar en coneixement algunes situacions, i en tot cas també amb la voluntat d'establir algunes solucions.

Primer de tot, m'agradaria agrair les aportacions de la resta de grups parlamentaris, que han permès enriquir i matisar segurament en alguns punts aquesta moció, i, per tant, agrair molt l'aportació de la resta de grups parlamentaris. En algun cas no hem acceptat les esmenes, no perquè no hi creguéssim, sinó –especialment em dirigeixo al Grup d'Iniciativa– perquè bàsicament algunes ja es trobaven recollides en el mateix text. I en alguns punts hi ha hagut unes transaccions també que han permès anar afinant els punts. Per tant, des d'aquest punt de vista penso que ens podem sentir satisfets. Com hem manifestat també amb anterioritat, i alguns anteriors portaveus manifestaven, aquests te-

mes són cabdals, aquests temes són de país, i, per tant, diguem-ne, poc partidisme ens sembla que hem de fer, sinó en tot cas intentar buscar solucions.

En definitiva, deixin-me que resumeixi una mica, i després em pronunciaré sobre les esmenes en el segon torn. El que venim a demanar en el primer punt de la moció és que el Govern i el Parlament defensin les competències de la Generalitat, ja sigui a través d'un recurs davant del Tribunal Constitucional, o interposant contenciós administratiu. Ens trobem davant d'una regressió legislativa. En tot cas, en el darrer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió podrem ja analitzar a bastament la interposició d'un recurs davant del Tribunal Constitucional contra la Llei del sector elèctric. Però ens sembla que hi han altres normatives molt escampades, molt difuminades pel panorama. Però que, en tot cas, el Partit Popular s'ha dedicat a anar espigolant i anar marcant un seguit de normatives que ataquen un sistema elèctric, com ens sembla, des del nostre punt de vista, que hauria de ser, més democràtic, i que en tot cas no estigués a l'abast..., no només estigués al servei d'una certa casta extractiva que es dedica a xuclar els recursos dels ciutadans i de les ciutadanes, sinó que, en tot cas, realment el que hem de configurar i hem de constituir és un sistema elèctric que doni sortida i doni beneficis als ciutadans.

En tot cas, també demanem la creació d'una comissió d'experts. Ens sembla que el Govern de la Generalitat, malgrat aquesta actuació del Govern de l'Estat, expansiva en el sentit d'eliminar i limitar molt les competències del Govern de la Generalitat..., ens sembla que tenim alguna escletxa per on ens podem escapar. Per tant, el que reclamem i demanem és la creació d'una comissió d'experts que, en tot cas, estudiï aquells temes pels quals la Generalitat pugui configurar un sistema elèctric propi, i en quins punts pot influir en el preu de l'energia, evidentment a la baixa. Per tant, des d'aquest punt de vista el que ens interessa és: si cal establir algun tipus de normativa reguladora, algun impost, que d'acord, però que, en tot cas, això no ha d'anar en benefici de les elèctriques, sinó que ha d'anar a redundar en benefici dels ciutadans.

Demanem i reclamem a l'Estat una auditoria energètica que replantegi tots els costos de generació i de composició del dèficit tarifari. Ens sembla que l'actual sistema de control d'aquest dèficit tarifari no s'adiu a la realitat, i que, per tant, diguem-ne, no podem, els ciutadans, haver d'anar pagant aquestes qüestions simplement perquè algú ha fet malament els càlculs.

Pel que fa al tema de la pobresa energètica, retirem el punt 4 de la nostra moció, bàsicament perquè en el Ple –el 4.b, perdó, de la nostra moció– d'ahir ja es van aprovar algunes qüestions referents a pobresa energètica. Per tant, ens sembla que superen el que es va aprovar ahir en l'àmbit de la nostra proposta. I, per tant, el que fem és retirar de la nostra moció el punt 4.b. Però, en tot cas, sí que demanem i reclamem la reunió immediata de la Taula de la Pobresa Energètica per tal que comenci a instrumentar algunes propostes.

En l'àmbit, diguem-ne, de... Demanem també el rebuig al Decret 102/2014, el qual preveu allargar la vida útil de les centrals nuclears. Ens sembla que –i precisament aquesta setmana es complien tres anys de l'accident de Fukushima– el tema de l'energia nuclear no és un tema que es pugui plantejar tranquil·lament, sinó que és un tema on hem d'anar molt amb compte. Per tant, el nostre sistema, actualment dependent de la nuclear, ha de tendir a baixar la dependència de les nuclears cada vegada més. Per tant, des d'aquest punt de vista el que demanem ja també és un calendari al Govern espanyol, un calendari de tancament d'aquestes centrals nuclears.

Demanem al Govern també una revisió del Pla de l'energia...

La vicepresidenta primera

Senyor Sanglas...

Marc Sanglas i Alcantarilla

...en el qual aposti per les energies renovables, la generació distribuïda, l'autoconsum i l'estalvi i l'eficiència energètica. Ens sembla que és per aquest camí que hem de seguir. També demanem, a més a més, que per part del Govern, a través de la renegociació dels crèdits de l'ICF, es doni suport a les persones que han fet inversions... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes quatre grups parlamentaris. Per defensar les del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

En fi, gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor Sanglas, ja coneix la nostra postura. Només havíem presentat dues esmenes, que ens semblaven importants. La primera, per insistir en el tema de l'autoconsum sense peatges, i per tant, amb això a vostès els completàvem un punt de la seva moció, quan deia que en el termini d'un mes una comissió d'experts en matèria energètica inclogui també representants del Govern i membres d'organitzacions socials que estudiï els mecanismes legals dels quals disposa la Generalitat. Nosaltres entenem que sí, que ja en disposa, però en fi, no sobrarà aquesta mesura que vostè proposa.

Vostè sap que nosaltres ens hem referit en nombroses ocasions a l'article 133 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que atorga a la Generalitat les competències compartides en tot allò que passi, en definitiva, en matèria d'energia al nostre país, i, per tant, també en matèria d'energia elèctrica. De forma que el Govern de l'Estat gairebé no podria ni legislar sense tenir en compte..., no pot legislar sense tenir en compte l'opinió, com a mínim l'opinió..., sense ser escoltada la Generalitat. I, per tant, tot això que ha anat legis-

lant aquests dos anys..., singularment, la reforma del sector elèctric, que Convergència li ha donat suport, per cert, i avui sembla que recorrerem, que hi estarà d'acord, fins i tot; és, en fi, un contrasentit, no?, que els diputats i diputades de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats hagin donat suport a la reforma del sector elèctric, i avui –espero que sí, que es confirmi– donin suport a la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat.

Per tant, ens sembla que és molt important; és a dir, l'autoconsum s'ha de permetre. I, a més, sense peatges. Tots sabem què és el que voldria dir això. Tots sabem, de tota manera, que a les grans empreses elèctriques això els costa d'assumir-ho, perquè va en detriment del que és la seva quota de mercat. I després, li havíem afegit, també, l'apartat en què nosaltres continuem insistint, també, al llarg d'aquests tres anys, que és el d'un pla de reactivació econòmica de les comarques que tenen nuclears en el nostre país.

En fi. Al final, sobre aquest punt, tal com ha quedat redactat, també ens abstindrem, senyor Sanglas, perquè –ja li ho he dit abans– nosaltres estem convençuts que és més progressista la nostra mesura, la nostra postura de tancar les nuclears si fixem una data concreta, una edat o un any, que no pas tal com l'han redactat vostès. És a dir, si vostès volen que les nuclears es tanquin al final dels permisos d'explotació, posin-hi l'any en què acaba el permís d'explotació, de les dues d'Ascó i de la de Vandellòs. Perquè, si no, tal com està redactat, així, si el Govern de l'Estat que hi hagi en el seu moment es pren al peu de la lletra el que vostès i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa diuen en aquest redactat, si es compleixen les condicions de seguretat perquè les nuclears puguin continuar funcionant, tindran el permís prorrogat. A més a més, *sine die*, ja li ho dic ara.

Per tant, recomano, ja que avui sembla que no ho canviaran, que en la pròxima ocasió, si és que volen remetre-ho a una data concreta, posin almenys l'any concret, o diguin l'edat en què pensen que s'han de tancar les nuclears en el nostre país. Nosaltres continuem pensant que és millor als quaranta anys, que d'aquesta manera espero que quan arribi aquesta data les puguem substituir i que les comarques on ara estan situades tinguin suficients plans i oportunitats de reactivació econòmica perquè no es perdin els llocs de treball que nosaltres estem perseguint.

Moltes gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Per presentar les esmenes del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señores diputados, señoras diputadas... Con esta moción de Esquerra Republicana de Catalunya tenemos la oportunidad de seguir hablando de un tema tan importante como es la energía, y de poder añadir algunas cosas que no hemos te-

nido oportunidad de hacer en la moción del Partido Socialista.

Esta moción, como digo, del partido de Esquerra Republicana de Catalunya nos hace también constatar tres grandes cosas. Una, que ustedes siguen en la senda de alimentar el victimismo contra el Gobierno de España. Pero eso no es ninguna novedad. Es decir, comprobamos que siguen ustedes haciéndolo. La segunda es que tienen ustedes cero capacidad de autocrítica –cero. Pero no solo como Esquerra Republicana de Catalunya, sino en general, autocrítica con lo que ha hecho el Gobierno de la Generalitat en los diferentes gobiernos de la historia de la democracia. Y, tercera, constatamos que hay afirmaciones, en esta moción, que son propias de un mundo paralelo, porque al mundo real realmente no pertenecen.

Primero, el victimismo: «España nos impone», «España nos ahoga», «España ha hecho una regresión legislativa»... Señores, díganse ustedes también a sus compañeros de viaje, a sus socios de gobierno, a los señores de Convergència i Unió. ¡Si han votado también a favor de todas estas normativas y estas reformas en el Congreso de los Diputados! ¿Cómo que el Gobierno de España? El Gobierno de la Generalitat, el mismo partido del Gobierno de la Generalitat desde el Congreso de los Diputados ha hecho que hoy los catalanes suframos este sector energético.

Además ustedes, como siempre, llenan sus mociones de cosas que no se tienen por qué debatir aquí. Yo me pregunto: ¿qué hacen sus representantes en el Congreso de los Diputados, los representantes de Esquerra Republicana? ¿Duplican la tarea?, ¿o simplemente ellos no hacen nada? ¿Se las hacen ustedes? Estos son temas muy interesantes, pero la mayoría de ellos se deben debatir donde tienen las competencias, que es en el Congreso de los Diputados. Que también esto va por los señores del Partido Socialista, que en su moción también se centraban, en gran medida, en pedirle al Gobierno del Estado, ¿no?

Segundo: cero autocrítica. La Generalitat de Catalunya tiene competencias compartidas en materia de energía, según el artículo 133. Las tiene. ¿Qué pasa? Pues que no las han utilizado, o las han utilizado mal. ¿Datos objetivos? Bueno, el señor Sabaté el otro día recordaba algunas cifras muy interesantes. En otras comunidades autónomas, que sufren la misma regulación del malvado Estado, tienen el doble de energías renovables en algunos de los sectores –el doble. Y eso, ¿por qué es? ¿Porque el Gobierno de España es malvado, o porque nosotros desde aquí no hemos hecho las cosas bien?

Teniendo en cuenta, además, que hemos tenido un gobierno, durante siete años, con un partido que se autocalifica de «ecologista». Eso podría haber sido una gran oportunidad para hacer un despliegue a las energías renovables, cosa que se ha comprobado que no ha sido así. Y no hay más que escuchar las competencias que hemos tenido en la Comisión de Empresa y Ocupación de representantes del sector eólico. ¡Las oportunidades que hemos perdido, en Cataluña, de parques eólicos! Porque, concretamente, un partido

que era muy ecologista ponía muchísimas trabas para realizar nuevos parques eólicos. Y al final estamos en una posición de desventaja respecto a otras comunidades autónomas.

Y, tercero, que ustedes pues incluyan afirmaciones que son propias de un mundo paralelo. No existe un mercado, un sistema energético catalán. No existe. Y además es que no sería positivo que existiera, porque a mayor fragmentación del mercado, del sistema, menos competencias –menos competencias–, menos transparencia. Por tanto, no sería ni siquiera positivo.

Pero bueno, entrando en algunos puntos de la moción, estamos de acuerdo en que el tema de los *purins* y de los productores de energías fotovoltaicas han sufrido un cambio legislativo por parte del Gobierno de España, con el apoyo de Convergència i Unió, que ha afectado a sus legítimos intereses, a sus inversiones. Y esto ha generado una inseguridad jurídica que no nos la podemos permitir. Y por eso insistimos tanto desde Ciudadans en la importancia de la seguridad jurídica. Los inversores, los pequeños inversores, las grandes empresas tienen que tener tranquilidad para dejar su dinero en Cataluña. Y, por tanto, todos estos cambios legislativos, todas estas derivas separatistas lo que generan es inseguridad jurídica. Y lo mismo que ustedes piden en estos sectores, también podrían pedirlo para el resto de sectores y abandonar, por cierto, su deriva separatista.

Y estamos de acuerdo en algunas otras cosas. Hay que reformar, revisar el Plan de la energía de Cataluña. Totalmente de acuerdo, pero no por lo que ustedes dicen en su moción, que solicitan que se modifique por los cambios legislativos del Gobierno de España. No, no; no solo por eso. Y, si no, le insto a que revise las comparecencias, por ejemplo, de empresarios del sector eólico en la Comisión de Empresa y Ocupación, que le expliquen por qué ese plan se tiene que revisar. Y no es culpa de Madrid, no es culpa solo de los cambios normativos.

Totalmente de acuerdo en la auditoría de costes por parte del Gobierno de España, y en que tengamos un sector eléctrico más transparente y con un precio de la energía más adecuado a los costes reales de producción.

Por tanto, en todo lo que sea de sentido común, le daremos apoyo a su moción. Pero, desde luego, utilicen ustedes su capacidad desde el Congreso de los Diputados, y que sus compañeros trabajen para el beneficio de todos... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia. Senyora Arriadas, autocrítica tota, però pot estar segura que durant els set anys que va estar governant el Govern d'esquerres és quan més es va fer per les energies netes. Podem mirar fins a on vam arribar i fins a on no.

Senyor Sanglas, començar dient-li que vaig seguir amb interès la seva interpellació i que els bons propòsits que vostè va expressar allà són totalment coincidents amb els nostres bons propòsits. Per això vam suposar que la moció que presentaria seria una expressió en forma de proposta d'un model alternatiu al que tenim en aquests moments a Catalunya. Sí que és cert que s'hi veu reflectida, en aquests molts propòsits, una part del que seria aquest model alternatiu, i per això votarem a favor, però ens hauria agradat anar una mica més enllà. Una mica més enllà en la concreció d'algunes accions, o bé en la clarificació del model, de quin és el model de present i de futur que volem per al nostre país. Que no sigui que ho fien tot al que no ens deixa fer Espanya i que quan..., si algun dia podem ser capaços de prescindir d'Espanya, com vostès demanen, acabem fent el mateix. Perquè resulta que els interessos de l'oligopoli són transnacionals i tenen servidors comuns.

Estava bé que vostès haguessin fet un acte de contrició renegant de l'eficàcia del decret que el Govern al qual vostès donen suport, i que van aprovar amb els seus vots..., que retardava i que acumulava el deute energètic de les famílies. En el punt es quedaven curts. Reconeixien que no havia funcionat, però no demanaven que es retirés. Nosaltres teníem una esmena que demanava que es retirés, que es definís amb claredat la vulnerabilitat i la responsabilitat de les empreses energètiques i del Govern, per garantir l'accés de l'energia com un servei bàsic, que sí que ho diem, que és un dret. I per això havíem presentat una esmena. El que passa, que, bé, com que hàbilment l'han retirat –ben jugat–, doncs, no tindrem ocasió ni d'abstenir-nos ni de votar-ho en contra.

En tot cas, en un altre tema: agraïm, des de la perspectiva territorial, que hagin inclòs el text que ens van presentar des de la plataforma «No a la MAT» –la MAT Selva–, que va donar peu a fer una proposta de resolució que debatrem entre tots els grups, espero, en comissió, de manera que avui aquí es pugui visualitzar i aprovar el rebuig d'aquest Parlament a la MAT, i especialment al ramal que està previst entre Santa Coloma de Farners i Riudarenes.

I en el tema de les nuclears, coincidim. Coincidim també en el fet que cal un calendari de tancament. I sense ambigüitats. Nosaltres proposàvem 20, 21. Al final hem arribat a una transacció. Però, en qualsevol cas, jo crec que hem de dir clarament allò de «Nuclears? No, gràcies», amb total contundència. I, a més a més, retirant el reial decret que permet l'allargament de la vida útil d'aquestes centrals. Per tant, com que hem arribat a una transacció, cap problema.

A més a més de les nuclears, calia i cal que vetllem per l'efecte del *real decreto* en empreses amb plantes de cogeneració, com algunes papereres. I crec que es

poden arribar a salvar molts de llocs de treball, i també plantes de tractament de purins, o plantes de bio-gàs. I també per a les centrals de biomassa, que haurien d'adaptar els seus plans especials a l'estratègia per promoure l'aprofitament de la biomassa. En això hem arribat a una transacció, també.

El que passa, que en el fons estem parlant de model –estem parlant de model. Quan el conseller Puig responia a la seva interpellació, definia un model energètic. Vostè el va definir. I, bé, quan parlava, allò, per una banda, definia un model que li mereixeria l'atorgament del títol d'ecologista d'honor, gairebé, perquè parlava del pla en energia, de l'estalvi, de l'eficiència, de la reducció de la dependència amb l'energia, etcètera. Però, per l'altra banda, també es queixava que l'oligopoli privat no permetia la lliure competència, el lliure mercat a casa nostra. I aleshores, potser li haurien de donar el títol de liberal destacat de l'any.

La pregunta seria: comparteixen vostès aquest model energètic, basat en el concepte neoliberal de la gestió energètica i no en un servei de primera necessitat o en un dret, que és el que hem de garantir als ciutadans? El comparteixen, o li faran canviar aquesta visió del model futur de país, al model? Perquè per nosaltres queda clar que hauria de ser un servei bàsic, hauria de ser un dret. I no és això el que està passant a Catalunya.

Per això hem presentat esmenes que no ens han acceptat. I ens sap greu. No ens han acceptat crear una societat pública d'energia que pugui oferir energia més accessible. No ens han acceptat fer una auditoria energètica independent que revisi la metodologia de retribució de la producció, etcètera. No ens han acceptat la presentació d'una proposta de model energètic per a Catalunya basada en un model de generació distribuïda. No ens han acceptat que es presentin estratègies per recuperar els sobre costos elèctrics. I acabo, senyora presidenta. Ens han acceptat, això sí, que es modifiqui en profunditat el funcionament del mercat elèctric. És clar, és que això depèn de Madrid.

En fi, el que voldríem és la concreció de quin és el model del nostre país: si el que es deriva d'un dret bàsic, realment, que hem de garantir a la ciutadania, o el que està sotmès obertament a les lleis del mercat i de l'economia. I crec que avui això no haurà quedat prou clar ni prou definit, quin és el model que defensem tots plegats.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Mixt, té la paraula el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, molt breument, perquè tot just s'ha abordat una altra moció sobre la política energètica.

Aquesta, òbviament, ja augmenta bastant més la concreció i la qualitat de les propostes, diguéssim. Parla de molts temes. Nosaltres en destacarem quatre que

ens semblen especialment rellevants. Però abans volem fer també una reflexió sobre el seu..., el relat, diguéssim, que hi ha inclòs en aquesta moció. No és cap crítica; en tot cas, és una reflexió oberta, no? Quan parla, en determinat moment, d'un mercat competitiu i basat en l'eficiència. Descriu, diguéssim, o desitja que hi hagi un mercat competitiu i basat en l'eficiència. I, clar, vull dir, el mercat de l'energia a l'Estat espanyol és allò més semblant a la *famiglia* –amb ge-mafiosa –amb ge–, és a dir, dels amics, dels coneguts, dels favors retribuïts, etcètera, i del repartiment entre poques famílies. Per tant, pressuposar un mercat competitiu i basat en l'eficiència és, ara mateix, per als grans amants del lliure canvi i de tot plegat, de la competitivitat i tal, bàsicament una màfia organitzada al mercat elèctric, bàsicament perquè, si no, no els funciona el negoci tan rendiblement.

Hi ha una altra disfunció en el relat o..., que diu que el Pla de l'energia i el canvi climàtic –diu– «ha de mantenir l'aposta decidida per les energies renovables, la generació distribuïda i l'autoconsum». «Ha de mantenir l'aposta decidida per les energies renovables.» O sigui, diguéssim que ara tenim una aposta decidida per les energies renovables. Deuen passar molt lateralment de la realitat on vivim la resta dels mortals, eh? –les energies renovables, això de l'aposta decidida–, perquè realment, deu ser per la crisi, deu ser per l'aposta del Govern, deu ser per la manca de pressupost, deu ser per mil coses, però d'aposta decidida en energies renovables, en generació distribuïda i en autoconsum, més aviat poca, escassa o nul·la.

I, llavors, dèiem que hi ha quatre punts importants, diguéssim, més enllà de la moció que s'ha presentat anteriorment, que és bàsicament auditoria... És a dir, certament cal una auditoria, en calen moltes, diguéssim, d'auditories, en molts llocs, però una auditoria que pugui analitzar des de fora i de forma avalada, bé, què està passant amb el dèficit tarifari, quant costa realment produir l'energia i quants diners ens han estat robant, ens estan robant i encara reclamen que paguem els ciutadans, com bàsicament reclama tothom que s'ha fet ric en aquesta crisi, eh?, que li continuem pagant la festa després de la crisi, perquè, si no, tampoc funcionaria el seu sistema perfecte, competitiu i eficient, si no estiguéssim pagant permanentment tots nosaltres la festa abans, durant i després.

La Taula de la Pobresa, urgent també convocar-la. Sempre ens dol, diguéssim, que s'acabi convocant abans la Taula de la Pobresa que no pas el pacte nacional que vam aprovar fa tres o quatre mesos per planificar, no?, un escenari de sobirania energètica a mitjà i llarg termini. L'un és un estat o és una administració que planifica, que intervé en l'economia, que procura redreçar, que procura garantir estructures, etcètera. Planificació, això ha desaparegut, diguéssim, això..., tothom se n'inhibeix i, per tant, el mercat actua lliurement. I, llavors, el que hi ha és una taula de la pobresa, que és bàsicament la funció que li queda a l'Estat enmig de la crisi, que és estat farmaciola, no? Estat que, davant de tot, que ja veiem que és injust, que no funciona, que no ajuda l'economia, que no ajuda les famílies, que no tira endavant, que està mal repartit,

etcètera... Aquesta funció ja no la podem complir, perquè, bàsicament, els estats ara ja no fan això, les administracions ja no tenen aquesta responsabilitat. I el que fem és convocar una taula de la pobresa per, en un dels mals que provoca això, doncs, fer una mica de tiretes, no?, i la funció de farmaciola.

L'autoconsum sense peatges, és a dir, les xarxes tancades, l'autoconsum sense peatges, etcètera, és un concepte no gaire important en el nostre sistema d'abastament energètic, però cabdal, cabdal fins i tot per a la indústria. Que hi pugui haver sistemes tancats que no paguin peatge d'autoabastament energètic, d'auto-producció energètica, és cabdal per instal·lar indústria arreu del territori. I, òbviament, que el Partit Popular també faci pagar això a través de..., és surrealista, no? Però, en tot cas, en la deriva surrealista general del Govern de l'Estat, doncs, això també ho han fet.

I un quart punt –i amb això ja acabo–, que nosaltres per error i per una descoordinació –i li ho vaig explicar al Marc Sanglas..., ha aparegut com una esmena d'eliminació, etcètera. Ha estat un error nostre. El quart punt que volia destacar és, justament, l'oposició al ramal de la MAT de Santa Coloma de Farners a Riudarenes, i conscients que es van celebrar una sèrie de consultes populars el mes de gener, amb una participació força elevada, per no ser oficials, i que, òbviament, mostraven la discrepància o l'oposició majoritària, àmpliament majoritària, de la població de la Selva que hi hagi un ramal de la MAT que creui la seva comarca per abastir, en tot cas, altres comarques.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la diputada María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable *conseller*, señoras y señores diputados... Los parlaments serios y los gobiernos serios se dedican a hablar y a resolver lo que les toca. El Gobierno de España se ha puesto en marcha, ha puesto en marcha una reforma eléctrica que no es un plan energético nacional, sino una nueva regulación que garantice el suministro eléctrico seguro y fiable al menor coste económico y medioambiental posible.

En España tenemos un sistema eléctrico suficiente, seguro, fiable, diversificado y que respeta la sostenibilidad medioambiental según los parámetros de nuestro entorno. Sin embargo, tenemos muy cara la electricidad, pagamos una de las facturas más altas de Europa, pero que no es suficiente para cubrir los costes del sistema. Así se genera el déficit de tarifa de 10.500 millones de euros al año de herencia socialista.

El Gobierno Popular empezó a tomar medidas nada más empezar a gobernar, y redujo el déficit para el 2012 de 10.500 millones a 4.500 millones; muchísimo, pero no suficiente, sobre todo teniendo en cuenta

que la deuda, el conjunto del déficit acumulado, ya se acercaba a los 30.000 millones de euros.

Algunos acusan al Gobierno de España de estar obsesionado con el déficit. Pues claro. Es que no hay otra. Cuando el déficit y la deuda se descontrolan, se cierran los mercados, como le ha pasado a la Generalitat. Y si no tienes un estado que te avale, ya saben, corralito a la argentina o rescate a la griega. Sin embargo, a base de obsesionarnos con el déficit, estamos hoy en 175 de prima de riesgo, colocando la deuda al 3,34 por ciento, cifras impensables hace solo un año.

Por tanto, la primera responsabilidad del ministerio, a la que sería muy positivo que contribuyéramos desde Cataluña con propuestas realistas, sensatas, con afán de colaboración y no con el tono de confrontación que muchos utilizan en este Parlamento, ha sido reducir el déficit de tarifa, por la vía de los ingresos o por la vía de los costes, dos alternativas.

Por la vía de los ingresos y con una demanda estancada habría supuesto un aumento de tarifas del 20 por ciento. Impensable, impensable por justicia social. Sin embargo, el dato es importante, porque esto es lo que de verdad nos cuestan las políticas energéticas socialistas de incentivos a las renovables. Porque no son las renovables ni las primas; ha sido su crecimiento descontrolado lo que ha desequilibrado el sistema.

En 2003, teníamos renovables, no había déficit de tarifa y pagábamos primas; ocho años después, en el 2011, el consumidor que pagaba cien euros está pagando ciento sesenta por la factura de la luz. Una fuerte subida que, sin embargo, no cubría los costes, que se habían duplicado. Pero no todos los costes habían crecido por igual. Para subidas medias del 40 por ciento en la energía o en la distribución, las primas a renovables habían crecido un 320 por ciento. Para evitar este déficit, el consumidor tendría que haber pasado a pagar de cien no a ciento sesenta, sino a doscientos euros.

Sin embargo, sin el efecto primas, sin este crecimiento descontrolado de las primas, la factura podría haber pasado de 100 a 135 euros sin generar déficit de tarifa.

La reforma eléctrica, por tanto, intenta abaratar el sistema para que el consumidor no sufra los errores de las políticas energéticas anteriores, las socialistas, pero manteniendo un suministro fiable y diversificado. Para ello se establece un nuevo régimen retributivo para las instalaciones renovables, para las redes y también otras actividades reguladas, como ciclos combinados, insularidad, capacidad o interrumpibilidad. El criterio es permitir una rentabilidad razonable, incentivando la eficiencia, que es un detalle importante que olvidó Zapatero. Las energías renovables seguirán siendo fomentadas y protegidas con esta nueva ley, y mantienen su prioridad de acceso. Pero hay que tener en cuenta, por una parte, que la energía renovable, o la potencia renovable instalada hoy excede ya largamente los objetivos a nivel estatal. Y además de que en conjunto, y por la caída de la demanda, en España hoy sobra capacidad en el *mix* de tecnologías.

Reducir y controlar el déficit de tarifa no es la tarea que le gusta a ningún gobierno. Es mucho más grati-

ficante, y también mucho más sencillo, empezar a gobernar con superávit, poniendo en marcha políticas de expansión, como hizo Zapatero. Lo hizo Zapatero por la herencia del Partido Popular. Pero a nosotros nos ha tocado otro escenario.

Quedan cosas por hacer, y esta reforma es el primer paso. Desde el Partido Popular les pedimos, de verdad, que abandonen la confrontación y los prejuicios. Dejen que cada administración decida lo que le toca y colaboren con el ministerio en los temas de estado, que es lo que le toca a la Generalitat, según el propio Estatut. Nos preocupa un *conseller*, un cargo institucional del Estado en el nivel autonómico, hablando de pasar a la ofensiva, de crear estructuras de estado en una comunidad autónoma. Malas bases son estas para el entendimiento y la colaboración entre administraciones de un mismo estado.

Por todos los motivos expuestos, votaremos en contra del grueso de esta moción y apoyaremos o nos abstendremos en los puntos relativos a la pobreza energética, la biomasa, cogeneración o las plantas de purines.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat Àlex Moga.

Àlex Moga i Vidal

Gràcies, presidenta. Bon dia a tots i a totes, bon dia a tothom. En primer lloc, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió agraïm la presentació d'aquesta moció per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè, després de totes les transaccions i de tot l'articulat, d'alguna manera, se'n consolida un model de política energètica, una secció de política energètica que va molt –i així ho constatem des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió– en la línia de la resposta a la interpellació que va fer el mateix conseller.

Que aquesta la marca bàsicament en tres blocs principals, que és: política energètica –ho va dir i, en tot cas, avui n'hem sentit parlar poc, però ja ho dirà el Grup Parlamentari de Convergència i Unió–, la lluita contra el canvi climàtic, l'estimulació i la consolidació d'un teixit empresarial que realment pugui, d'alguna manera, exportar, a través de la innovació i de la internacionalització del mateix sector, i, per tant, crear un teixit que ajudi a l'activació econòmica. Per tant, aquests són dos, entre d'altres, pilars d'aquesta política energètica, a través d'un model propi energètic. Hi ha grups parlamentaris que s'espanten quan parlen de models propis. En tot cas, hi ha una competència que és compartida; així s'entén des de Catalunya, no s'entén des de l'altre costat, però sí que el mateix Estatut així ho manifesta i així ho volem exigir i, d'alguna manera, implantar.

I aquest model propi energètic –ho va dir el conseller, i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió li dona completament suport, com no pot ser d'una altra

manera– aposta per l'estalvi i aposta per l'eficiència energètica, a través d'una reducció de la dependència energètica. Som molt dependents energèticament. I això ho fa també a través de l'aposta per la qualitat del servei.

Política energètica, model propi energètic. I a partir d'aquí, com ho implantem? Ho implantem a través del Pla de l'energia de Catalunya, que el mateix Govern ja en reiterades ocasions ha consolidat i ha afirmat que vol portar a terme la revisió d'aquest Pla d'energia de Catalunya per diverses qüestions, entre algunes d'elles, pel context. El context és canviant, el context ha canviat. I, per tant, no es pot, d'alguna manera, excloure d'aquesta revisió, perquè hi ha una legislació que li està sent totalment en contra, que actualment ha canviat, i perquè estem davant d'una societat que planteja nous reptes.

I Catalunya, d'alguna manera, també vol ser pionera en l'assumpció d'aquests reptes, sempre de cara a tindre aquest model propi energètic que, d'alguna manera, ens faci completament innovadors.

I això ho fem –i el mateix conseller s'hi va comprometre– a través de comissions d'experts, de participació –i, per tant, aquí el tarannà també del mateix Govern–, a través d'experts, amb experts, amb agents socials, agents econòmics, altres. Per tant, ho fem des de tres pals, des de tres pilars: amb el consens, amb la participació, amb el diàleg. I, per tant, d'alguna manera, també, aquesta falta de diàleg que s'ha manifestat a través de les múltiples gestions que van fer el conseller i el mateix Govern amb el Govern de l'Estat per a aquesta Llei del sector elèctric. Per aclarir alguns conceptes, Convergència i Unió va votar a favor de la Llei del sector elèctric perquè hi havia tres amenaces reals de desaparició de sectors industrials. I la prioritat, per molt que diguin, d'aquest Govern seguiran sent les persones, les empreses i la justícia social. I, per tant, en aquest sentit, crec que honoren Convergència i Unió, aquestes dosis de responsabilitat.

I, per tant, en el que respecta a la moció, al punt 1 donarem suport a un recurs d'inconstitucionalitat, que l'acompanyen els propers punts, i en aquest mateix Ple en parlarem molt decididament. La creació de taula d'experts. Reiterem demanar una auditoria energètica a l'Estat; això és reiteratiu, es va aprovar a la Moció 53/X. Parlem de pobresa energètica; ahir d'alguna manera ja es van aprovar tota una xarxa i tota una sèrie de mesures que van en benefici..., i en la lluita contra la pobresa energètica. Volem revisar el pla.

I, d'alguna manera, dos qüestions importants. Una s'ha anomenat així, molt superficialment, que és el suport a la transformació de les plantes de tractament de purins, cabdal per a les terres de Lleida, i una altra, que és la molt alta línia de tensió entre Santa Coloma de Farners i Riudarenes, que d'alguna manera ens bolquem en la demanda de la suspensió, de la revisió, de l'actualització d'aquells factors que van portar i comportar aquest planejament.

Per tant, d'alguna manera –i ja acabo, presidenta–..., abans s'ha dit que sempre votem amb el Partit Popular per part del Partit dels Socialistes. Dir-li al Partit dels

Socialistes que ara votem amb vostès, amb Esquerra, amb Iniciativa i amb la CUP i que no crec...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Àlex Moga i Vidal

...que sigui culpa del fet que el Govern no vol dialogar... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades té la paraula el diputat Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Conseller... En tot cas, i com a continuació de la meua intervenció anterior, he deixat un punt expressament de comentar perquè, en tot cas, el vam incorporar en aquesta moció, però tampoc no teníem un interès de capitalitzar especialment des d'Esquerra Republicana aquest tema, que era l'oposició a la MAT de Girona, al seu tram de Santa Coloma de Farners a Riudarenes, sinó que vam aprofitar que s'havia entrat una proposta de resolució conjunta. En tot cas, vaig sol·licitar prèviament a la resta de grups parlamentaris si tenien cap inconvenient que incorporéssim aquesta proposta de resolució en el text de la moció. Ens semblava que era una manera de donar major..., avançar en el temps i sobretot de potenciar la visibilitat d'aquesta protesta, on hi ha un acord comú. I, per tant, ens semblava interessant. I agraeixo a la resta de portaveus que, en tot cas, acceptessin incorporar aquesta proposta aquí, perquè ens sembla que hi donem major visibilitat.

Deixin-me passar, doncs, a respondre algunes de les intervencions que s'han dit abans o dels ponents que han intervingut abans. Senyora Cuevas, vostè sempre va mirant el retrovisor –el Partit Socialista i l'herència del Partit Socialista. Nosaltres ja li ho direm: tant el Partit Socialista com el Partit Popular han mantingut la mateixa política i actitud respecte a aquest país i respecte a la política energètica: suport a les grans empreses, el benefici és per a les grans empreses. I al final, senyora Cuevas... *(Pausa.)* Sí, sí, només cal veure quina és la composició dels consells d'administració –només cal veure la composició dels consells d'administració–, les famoses portes giratòries. Per tant, re, a la premsa, vagi a la premsa, a l'hemeroteca i podrà consultar qui hi ha en aquells consells d'administració, que alguns de vostès coneixen perfectament. Per tant, des d'aquest punt de vista, *tanto monta, monta tanto*, com diuen aquells, no? I, per tant...

Pel que fa a la resta d'intervencions, senyor Arrufat, coincidim amb vostè. Jo ho manifestava: aquí hi ha algú que s'organitza. Vostè ho qualificava de màfia; no sé si donar-li aquest nom, però, en tot cas, és evident que hi ha una conjunció d'interessos per part d'alguns partits polítics i uns certs empresaris, que, en tot cas,

el que perjudiquen en definitiva són les classes populars d'aquest país i les classes productives.

Pel que fa a la resta d'intervencions, agrair les aportacions, hi insistim una vegada més, per part d'Iniciativa, encara que no hàgim coincidit en totes.

Pel que fa a la senyora Arrimadas, autocrítica, bastant. Realitat paral·lela. No som nosaltres els que diem que Catalunya formarà part de l'espai galàctic o no sé més o menys com ho han anat fent uns senyors aquesta setmana, però en tot cas aquests sí que tenen una realitat paral·lela.

I, senyor Sabaté, em sap greu. Hem incorporat les seves esmenes. Ens sap greu que finalment no donin suport a aquest text, perquè la voluntat per part d'aquest ponent ha estat intentar buscar, hi insisteixo, en un tema que ens sembla cabdal per al país, el màxim suport, el màxim consens. I, per tant, hem fet el possible per incorporar tothom en aquest consens.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Cridem a votació.

En tot cas, els agrairia que em recordessin les peticions de votació separada. Senyor Lucena, en primer lloc.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Ens agradaria fer una votació separada dels punts 6 i 10. Gràcies.

La vicepresidenta primera

Senyora García Cuevas...

María José García Cuevas

Pedía la palabra por alusiones también. Y le recuerdo...

La vicepresidenta primera

Doncs, trenta segons més quinze per a les peticions de votació separada.

María José García Cuevas

Sí, votación separada, abstención... Perdón. Votación separada: puntos 4.a y 10, por una parte, y el punto 9.c por otra, por favor.

Y en cuanto a las alusiones, bueno, es que no tengo más remedio que volver a dejar claro... Me resulta inadmisible que diga el señor Sanglas que los modelos energéticos del Partido Socialista y del Partido Popular son idénticos. Porque, mire, el Partido Popular dejó el país con superávit, con renovables fomentándose y con primas razonables, y el Partido Socialista dejó el sistema eléctrico quebrado, con 10.500 millones de euros de déficit de tarifa cada año y con primas que crecían descontroladamente y que favorecían precisamente –es verdad– intereses absolutamente capitalis-

tas que este Gobierno está teniendo que corregir. Así es que políticas –en absoluto tanto monta, monta tanto– absolutamente divergentes.

Gracias, presidenta.

La vicepresidenta primera

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, gràcies, presidenta, per demanar votació separada: per un cantó el 2, i després el 5 i el 6, que per nosaltres podrien anar conjuntament, 5 i 6.

La vicepresidenta primera

Ho farem separatament perquè hi ha hagut peticions de... (*Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.*) Senyor Sanglas?

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, senyora García Cuevas...

La vicepresidenta primera

Un moment, per què demana la paraula, senyor Sanglas?

Marc Sanglas i Alcantarilla

Per al·lusions directes.

La vicepresidenta primera

Per al·lusions. Trenta segons.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. En tot cas, senyora García Cuevas, potser han diferit en el model, però l'aplicabilitat ha estat la mateixa: afavorir els interessos de les grans corporacions.

Gràcies.

(*Remor de veus.*)

La vicepresidenta primera

Senyora García Cuevas, per què demana la paraula?

María José García Cuevas

Por alusiones, presidenta.

La vicepresidenta primera

Ja ha tingut el seu temps per al·lusions. És que llavors entrem en un bucle en què una al·lusió darrere l'altra..., i farem mocions noves. Si m'ho permet, li dono la paraula a la senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí, gràcies, presidenta. Per demanar votació separada dels punts 1, 2, el 5 i el 6, el 8 i el 10.

La vicepresidenta primera

Bé, doncs, ateses les peticions de votació separada, votarem punt per punt, perquè no hi ha gaire diferència entre això i una votació menys. De manera que començaríem el conjunt de votacions pel punt 1.

Passem a votar el punt 1, doncs.

Comença la votació.

El punt 1 ha estat aprovat per 98 vots a favor, 17 en contra i 8 abstencions.

Tot seguit passem a votar el punt 2.

Comença la votació.

El punt 2 ha estat aprovat per 55 vots a favor, 18 en contra i 54 abstencions.

Tot seguit passem a votar el punt 3.

Comença la votació.

El punt 3 ha estat aprovat per 110 vots a favor i 17 vots en contra.

Tot seguit passarem a votar el punt 4, que vull recordar que només té un únic paràgraf, atès que s'ha retirat el punt 4.b.

Comença la votació.

El punt 4 s'ha aprovat per 110 vots a favor i 17 abstencions.

Tot seguit votarem el punt 5.

Comença la votació.

El punt 5 ha estat rebutjat per 55 vots a favor, 65 en contra i 7 abstencions.

Tot seguit votarem el punt 6.

Comença la votació.

El punt 6 ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 65 en contra i 26 abstencions.

Seguidament votarem el punt 7.

Comença la votació.

El punt 7 ha estat aprovat per 110 vots a favor i 17 en contra.

Seguidament votarem el punt 7.

Comença la votació... (*Veus de fons.*) Disculpin? (*Veus de fons.*)

D'acord, doncs, per no tornar a votar, ara votariem el punt 8.

Comença la votació.

El punt 8 ha estat aprovat per 102 vots a favor i 25 en contra.

Seguidament votarem els punts 9.a i 9.b. Seguits? Junts? *(Pausa.)* Molt bé, doncs, votem els punts 9.a i 9.b.

Comença la votació.

Els punts 9.a i 9.b han estat aprovats per 110 vots a favor i 17 en contra.

Seguidament votarem el nou punt 9.c.

Comença la votació.

El punt 9.c ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Seguidament votarem el nou punt 10.

Comença la votació.

El punt 10 ha estat aprovat per 86 vots a favor, 16 en contra i 25 abstencions.

I, finalment, votarem el nou punt 11.

Comença la votació.

El punt 11 ha estat aprovat per 109 vots a favor, 17 en contra i 1 abstenció.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les retallades en les polítiques de suport a la família (tram. 302-00132/10)

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les retallades en les polítiques de suport a la família, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per exposar-la té la paraula la diputada Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. *(Pausa.)* Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... En primer lloc, vull donar les gràcies als grups parlamentaris que han presentat esmenes a aquesta moció, i que en el segon torn de la meua intervenció em posicionaré sobre elles.

Amb aquesta moció, fruit de la interpellació a la consellera de Benestar i Família, el que preteníem era aconseguir un doble objectiu. En primer lloc, i amb motiu del vintè aniversari del Dia Internacional de la Família, promogut per l'ONU i que celebrarem el proper 15 de maig, donar presència a la família com a institució bàsica de la nostra societat en aquest Parlament, i més en moments de crisi econòmica, on veiem que moltes persones han hagut de tornar a casa dels pares perquè no podien fer front a una hipoteca o, senzillament, no poden emancipar-se per manca de recursos econòmics.

Per tant, considerem que tots els responsables públics, i en primer lloc el Govern, tenim l'obligació d'ajudar la família des de molts àmbits, però especialment des del punt de vista econòmic. Incidiré després en aquesta qüestió, que era el segon objectiu d'aquesta moció –el tema econòmic.

Com deia, i tal com està plantejada la moció, a banda de tractar qüestions de caràcter que afecten l'econo-

mia de les famílies, hem posat damunt la taula diversos temes relacionats amb l'actual i futura legislació que ha de donar suport a les famílies, a la creació d'un marc que propiciï una conciliació real entre la vida familiar i la vida laboral; plantejem la possibilitat d'endegar una prova pilot en alguns municipis de Catalunya de creació d'escoles bressol en zones on es concentrin empreses per tal de facilitar aquesta conciliació.

I una altra qüestió que ens preocupa és el suport a la maternitat, un dels suposats eixos del Pla integral de suport a la família 2012-2016, i del qual, per cert, encara no ens ha quedat massa clar fins a on l'ha desplegat el Govern. I en aquest sentit ja els avanço que demanarem la compareixença en comissió de la secretària de Família per tal que ens expliqui què hi ha exactament d'aquest pla: què han fet fins ara, què queda per fer i, sobretot, què és el que pensa fer el Govern durant aquest 2014 amb un pressupost que no arriba a 17 milions d'euros.

També hi hem inclòs la nostra preocupació per aquelles conductes de risc que afecten el si d'algunes famílies, així com la necessitat de dotar els centres educatius de tots els instruments necessaris per tal d'oferir informació i promoure la implicació de la família de forma efectiva en el centre.

Quant al segon objectiu de la moció, no era un altre que el d'arrancar un compromís per part del Govern perquè, entre altres coses, presentés un calendari de pagament dels ajuts a les famílies amb fills, filles a càrrec, de zero a tres anys, i de zero a sis en cas de famílies nombroses i monoparentals, que van presentar la seva sol·licitud abans de la retirada de l'ajut i que encara estan pendants de rebre'l.

Volíem també arrancar un altre compromís: el de posar data per fer efectiu el pagament als ajuntaments, on es detalli quan i com rebran la dotació econòmica que els correspon quant a places públiques d'escoles bressol. No demanàvem pagar el deute, sinó un calendari on almenys es constati la voluntat de fer front als deutes que tenen amb les famílies i els ajuntaments, objectiu que, ja ho avanço, no hem aconseguit.

I vist el que tenim i el que avui no s'aprovarà, em reafirmo en allò que ja li vaig dir a la consellera ara fa quinze dies: les polítiques de suport a les famílies no són una prioritat per a aquest Govern, ni tan sols en aquelles que més ho necessiten, tal com ho demostra el rebuig a les nostres propostes en el Ple sobre pobresa que vam debatre ahir.

El pressupost d'aquest any retalla en un 70 per cent respecte al 2012 les polítiques de suport a les famílies. Poden fer veure que treballen molt per donar un impuls a les polítiques en aquest àmbit, però entre la tisorada pressupostària i el rebuig a totes les propostes que vam presentar en el Ple sobre la pobresa encaminades a treure de la misèria moltes famílies catalanes, vostès no són creïbles.

I seria molt fàcil i molt recurrent començar a criticar el malbaratament que fan dels recursos en qüestions identitàries i que, per exemple, fa que s'hagin suprimit

els ajuts universals per a parts, adopcions, acolliments o tuteles múltiples. Però no cauré en el parany de fer-ho, perquè les famílies catalanes que realment necessiten el suport del Govern ja coneixen, i cada cop més, quines són les seves prioritats.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Per presentar les dues esmenes que hem fet en aquesta moció del Partit Popular de família, i que no ens han estat acceptades, perquè tenim una moció pactada per Convergència i el Partit Popular, pel Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya, que parlen sobre família.

I quins són els fets que tenim..., els números, eh?, perquè al final les voluntats polítiques, senyora Xandri, són les partides pressupostàries. Doncs, el seu Govern, a l'Estat, ha retallat el 30 per cent del Programa d'infància i família. I aleshores, clar, venir aquí a reclamar recursos està bé, però, clar, *obras son amores y no buenas razones*: un 30 per cent del Programa d'infància i família –Partit Popular–; *parentalidad positiva*: un 33 per cent, i el Programa per a menors en dificultat social i maltractament directament se l'han carregat, senyora Xandri. Aquesta és la situació dels recursos que el Govern estatal ha de repartir per totes les comunitats autònomes i que, evidentment, aquí a Catalunya no arriben.

Però passem al soci, eh? Perquè mentre el senyor Turull està dient a passadissos que compareixerà o demanarà la compareixença de Margallo per parlar del tema que els encanta, als dos governs, aquí el que hi haurà és un acord entre la dreta, i el que tindrem és que a nivell de Convergència i Unió, doncs, tenim les mateixes polítiques de família. El Govern de Convergència va arribar al Govern i va canviar el nom del departament: abans era Acció Social i Ciutadania, ara és Benestar Social i Família. A continuació, es va carregar el 70 per cent dels recursos que dedicava la Generalitat a les famílies catalanes, i així tenim que el 70 per cent menys..., hem passat de 54 milions a 17 milions, en recursos a les famílies a casa nostra. En infància i adolescència? També un 4 per cent menys. En joventut? Un 21,5 menys.

Per això jo no acabo d'entendre, amb l'oposició que fa el Partit Popular, què fa transaccionant punts que diuen «continuar impulsant» i «continuar desplegant», si no s'està impulsant re ni s'està desplegant re. Quin tipus de transaccions són aquestes? Nosaltres ja avanço que ens abstindrem en aquestes en què, per una banda, vostès fan oposició, però alhora pacten amb el Govern mesures que directament no estan sent així.

El Pla de suport a la família, que es va aprovar el 2012 i que abasta fins al 2016, és un gran desconegut, ningú sap què s'està fent. Perquè el que veiem en els pres-

supostos, consellera, és que cada pressupost es retalla una prestació. Aleshores, el Pla de suport a les famílies, que té tres eixos, que parla de la «promoció de la família com a estructura social bàsica i l'acceptació de la diversitat familiar», el «suport a la maternitat i l'acompanyament», la diversitat familiar..., tot això i un tercer eix que diu: «Suport a les famílies en vulnerabilitat.» I aquí tornen a posar la frase que reformaran la renda mínima d'inserció. I tenim cada cop més famílies a Catalunya pobres, desprotegides pel Govern, i que directament generen pobresa en la infància.

Si seguim els diferents punts dels eixos, hi ha: «Reducció progressiva de les dificultats per iniciar el projecte familiar», diu el pla del Govern. I resulta que sis de cada deu pensionistes ajuden econòmicament els seus familiars. Doncs, potser no estan ajudant a iniciar projectes familiars; en tot cas, el que s'està fent és fer regressions, en aquests projectes familiars. Quan parlem de conciliació de vida laboral i familiar només cal recordar l'aprovació de la reforma laboral –en aquest cas, també, Partit Popular i Convergència– i com amb aquesta flexibilitat mal entesa el que fan és dinamitar les possibilitats de conciliar la vida laboral i familiar a tot Espanya. I si parlem, ja, de coresponsabilitat amb fills i familiars dependents, doncs, també podríem parlar de la sincronicitat que tenen quan parlen de l'atenció a la dependència. No entro ja en la prevenció de l'exclusió social i l'alumnat en risc, perquè totes les resolucions que vam presentar ahir el Grup Parlamentari Socialista al voltant de l'atenció a les persones amb més dificultats van ser rebutjades, en aquest cas amb Convergència i Unió i el recolzament d'Esquerra Republicana.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds -Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Senyores diputades, diputats, consellera... Doncs, sí, d'alguna manera la senyora Granados ja ha explicat les retallades que en això són comunes. Són les retallades de Madrid, com també va dir la senyora Munté en la interpellació. La davallada és esfereïdora i s'acumula a la del 2013; per tant, no hi ha millora, hi ha empitjorament per part del Govern de l'Estat. I aquí, igual: no hi ha res nou sota el sol.

I és cert que aquests punts que s'han pactat en què diu «continuar treballant» són punts en què nosaltres també ens abstindrem, perquè, bé, que «continuin»..., que continuïn sense fer re. Del Pla de suport a les famílies va haver-hi una presentació gairebé individual i després ja el vam veure, diríem, penjat al web, però no hi han eixos de treball. I per donar suport a la família cal que col·lateralment hi hagin altres polítiques, polí-

tiques públiques, i lleis que reforcin no només les famílies, sinó també les persones.

I, clar, el cinisme insofrible que de vegades patim quan el partit que governa a l'Estat, que és el que ha signat el major retrocés de drets dels últims anys en conciliació de la vida... (*Veus de fons.*) Sí, senyora Xandri, la reforma laboral: directament les dones pateixen aquesta situació pels canvis en la seva reforma laboral, i tots els treballadors i treballadores en general, per tant, els que conformen les famílies; o quan vostès retallen a la PAD, eliminen les famílies cuidadores, eliminen un munt de... No m'està corrent el temps, senyora presidenta. És possible o sóc jo, que no ho veig? (*Veus de fons.*) ¡Anda! Dos minuts i... (*L'oradorariu.*) No ho hauria d'haver dit.

Per nosaltres també és aquest enfocament que tenen sobre com si la maternitat estigués amenaçada, en el darrer punt. Nosaltres creiem que s'ha de donar suport a tothom, però també s'ha de donar suport a les dones que lliurement volen decidir interrompre el seu embaràs. I per això li hem fet una esmena en aquest sentit: a les dones que decideixin lliurement que no volen tirar endavant el seu embaràs, se'ls ha de garantir l'accés universal i gratuït a la interrupció voluntària d'aquest en les primeres vuit setmanes. Això els ho hem posat; vostès no ens ho han acceptat.

I, com li deia, les lleis que vostès fan no afavoreixen ni les polítiques de benestar, ni cap col·lectiu, i el de les famílies molt menys. El millor que poden fer per les famílies, senyora Xandri, és aturar els desnonaments, allargar el subsidi d'atur en comptes de suprimir el dret de cobrar-lo per més d'un membre de la unitat familiar, i això ho han fet vostès. Per què no restituir els drets que jo li deia de la reforma laboral? Per què no protegir la mare gestant de perdre la seva feina? No ho fa, la reforma laboral; al revés: la n'expulsa i la posa en risc. No fan cap política que afavoreixi les famílies.

Per això nosaltres ens abstindrem, com li deia, en els punts 1, 2 i 13, també l'11. Votarem òbviament a favor que es pagui el que la Generalitat deu; és en el punt amb relació a les prestacions socials i ajuts públics que no s'han pagat, i creiem que això és de dret i és de justícia. Votarem que sí en totes aquelles noves lleis que han de tenir un impuls legislatiu, que és la que ens presenta en el punt 4. I, en definitiva, també direm «no», molt rotund, quan vostè demana unes escoles bressol concentrades en empreses i en polígons industrials, quan nosaltres el que compartim és l'educació en la infància zero-tres i el model, òbviament, no és en el polígon, sinó l'educació en infància tal com la tenim entesa en escoles bressol. I ens abstindrem en el punt 9, perquè ho tenim aprovat, també, treballar en el Parlament, en una comissió; no cal votar-ho, ho vam votar el darrer dia, de crear la comissió específica de transició de la reforma laboral.

I ho aviso: en aquesta comissió treballarem de valent perquè aquesta comissió no es converteixi en un espai dels liberals per a la liberalització d'horaris en perjudici dels nostres comerços i també de les nostres conciliacions i de la nostra vida laboral. La diputada de Convergència em fa que no. Miri, això ha passat, a

Madrid: la Comisión para la Racionalización de Horarios Españoles el que ha fet és instigar tot..., diríem, remoure tots els ciments perquè a Madrid els horaris fossin completament liberalitzats. Nosaltres creiem que cal racionalitzar i cal fer-ho per compatibilitzar realment, doncs, les nostres vides –personals, laborals, familiars–, en definitiva. Però el que no ho veurem és com una porta pel darrere, per canviar també coses que aquí les tenim molt i molt assentades, com és la defensa del nostre comerç i el nostre model de ciutat i de país.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada Violant Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. Feia així amb el cap a la senyora Massana perquè a mi el que em sorprèn d'alguns diputats d'aquesta cambra són els prejudicis que tenim tots plegats a l'hora de començar a treballar. Vull dir, de fet hem creat un grup de treball per estudiar la racionalització dels horaris comercials, i jo crec que ens hauríem d'alegrar d'això mateix. Perquè aquest precisament és un punt important, justament per a la promoció de la família. De vegades discutim la conciliació dels horaris laborals, no només de les dones, la conciliació dels horaris laborals dels homes i de les dones, perquè la conciliació familiar és de tots, dels homes i de les dones.

En qualsevol cas, la senyora Xandri té raó. Presentem una moció que té dos grans àmbits: un, les polítiques de suport a la família, en les quals hem arribat a acords, en la majoria de les esmenes, que ens han acceptat les transaccions, doncs, el Partit Popular, la qual cosa els agraïm. Recordar-li-ho a la senyora Eva Granados; vull dir, hem pogut transaccionar perquè nosaltres hem presentat nou esmenes. Vull dir, clar, si tu sols en presents dos, és més difícil; si en presents nou amb voluntat d'arribar a acords, m'imagino que és més fàcil poder arribar a aquests acords.

Recordar només que la Secretaria de Família va ser creada l'any 2000 i durant aquest temps –durant tot aquest temps– la seva principal prioritat ha set la d'intentar desplegar les polítiques de família, la transversalitat de les polítiques de família en totes les polítiques del Govern de la Generalitat. I des d'aleshores tots els governs de la Generalitat, inclús els del tripartit, imagino, doncs, van intentar treballar justament en aquesta línia, a intentar fer arribar les polítiques de transversalitat i de suport a la família a tots els departaments de la Generalitat. Perquè, senyores i senyors diputats, tots tenim família: per dalt, ascendent, descendent, lateral –tots tenim família. I jo crec que tots els diputats d'aquesta cambra tenen tota la voluntat de defensar les polítiques de família, perquè tots entenem –i així moltes vegades ho reconeixem– que la família és el primer aixopluc justament també per a quan tens

dificultats; quan tens dificultats, quan tens alegries, la família és el primer aixopluc.

Per tant, nosaltres hem pactat aquestes esmenes amb el Partit Popular amb el benentès que entenem que des del Departament de Benestar Social i Família i de la Secretaria de Família s'estan desenvolupant..., amb més o menys recursos, però s'estan desenvolupant aquestes polítiques de transversalitat. A més a més, tenim el Pla integral de suport a la família 2012-2016. Jo li agraeixo a la senyora Xandri que demani la compareixença de la secretària de Família, la senyora Dolors Gordi, perquè així tots plegats podrem estar observant quina és la política de la Generalitat en aquests supòsits.

Nosaltres per desgràcia..., i dic «per desgràcia» perquè, com tots saben, és un tema econòmic, que tampoc està a l'abast de les nostres mans. Ahir fèiem un ple de la pobresa. Per tant, hem d'intentar racionalitzar quines són les prioritats. I, per desgràcia, hi insisteixo, haurem de votar que no als punts que fan referència a temes econòmics, des d'impulsar una renda familiar estandarditzada, presentar calendaris, per desgràcia també –a pesar que els compromisos estan adquirits, és difícil avui posar calendaris de pagaments–, o també per desgràcia votar contra les ajudes a fills a càrrec de zero a tres anys.

I la resta, ja els ho he comentat. Hem acordat esmenes que el que fan és millorar, entenem, el text de la moció que presenta el Partit Popular. I jo crec que és important haver concretat que l'any 2014 farem l'avantprojecte de suport a les famílies, un avantprojecte que ha d'anar més enllà de la llei del 2003, perquè entenem també que les situacions de les famílies han variat.

Algunes reflexions a les intervencions. I la veritat és que lamentar-ho profundament, perquè a mi em sembla que a vegades tens la sensació que parlar massa acaba enredant encara molt més la troca. A veure, recordar-li al Partit Popular que durant aquests darrers..., bé, al Partit Popular i al Partit Socialista: durant aquests darrers cinc anys les polítiques de l'Estat en suport a la família s'han rebaixat no el 50, 60..., el 100 per cent. S'ha rebaixat el 100 per cent el suport a les famílies desfavorides, a les de la mediació, a les famílies en situació de violència o de la conciliació de la vida laboral i familiar en atenció dels infants de menys de tres anys.

Però sobretot recordar-li a la senyora Granados, que en aquest moment no m'està escoltant, als senyors del tripartit, que, és veritat, la dotació pressupostària en ajuda de les famílies de l'any 2010 era de 204 milions d'euros. Però mira quina causalitat: més de 100 milions d'euros no estaven ni pressupostats, i, quan va arribar el Govern de Convergència i Unió, doncs, va haver de prioritzar, que era pagar els deutes, pagar els deutes que vostès senzillament ens van deixar. I recordar-li també a la senyora Granados que també fa moltíssima gràcia, però les ajudes del xec nadó es van suprimir el 31 del XII del 2010 –Partit Socialista. Per tant, vull dir, ara vindre aquí a fer deliris de grandesa quan són vostès els primers que van rebaixar i van retallar aquestes ajudes, doncs, és fantàstic.

I recordar-li també a la senyora del Partit Popular que, a veure, vull dir, les ajudes..., nosaltres continuem donant ajudes als menors de zero a tres anys, i el llindar de la pobresa és més alt a Catalunya que no pas a l'Estat; a Catalunya és de catorze mil euros i, en canvi, a l'Estat és d'onze mil euros. Per tant, lliçons de família i de suport a la família, crec que no en podem donar ningú; com a mínim reconèixer que la situació econòmica trobada i obtinguda és lamentable per a tots els governs.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Per fixar la seva posició en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, bon dia, per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres. Jo crec que començo a confirmar també els acords, finalment, als quals s'ha arribat en aquesta moció. Doncs, nosaltres no hi donarem suport, votarem en contra.

Entenem, no?, entenem que aquesta moció sí que volia, d'alguna manera, centrar-se en dos de les polítiques habituals per a suposar un suport a les famílies, amb ajudes econòmiques directes i amb alguns serveis dirigits a les famílies, que d'alguna manera –i s'ha dit clarament– es buscava apuntalar la institució familiar com el si, el motor de l'estructura social. Però nosaltres votarem en contra per algunes consideracions.

La primera és que té un abast limitat, limitadíssim, i que sobretot configura un model de família tradicional, conservador, un model de família basat en unitats de convivència que estan superades per la realitat, un model de família que atribueix rols tradicionals i patriarcal: l'home és el que ha de treballar, la dona és la que ha de progressivament tendir a quedar-se a casa. I això ho demostren totes les mesures del Partit Popular: retirada de la Llei de dependència, reforma laboral, etcètera. Sí, és veritat, no ho diuen obertament, perquè dir-ho obertament seria retrògrad. Però, en tot cas, totes les polítiques públiques i econòmiques al voltant de les regulacions o tangencials a les famílies van en aquesta línia, per nosaltres. I, en tot cas, hi ha una no-superació, com he dit abans, dels rols heteropatriarcal, en els quals les famílies són un reducte tradicional i antic. I entenem nosaltres que *Cuéntame* és cosa del passat i, en tot cas, és una sèrie de televisió; en aquest sentit, està superada i desfasada.

Dèiem que hi ha tres polítiques habituals, i en les tres polítiques habituals en qualsevol ajut a les famílies se n'han deixat curiosament una, curiosament la conciliació de la vida laboral i familiar. I dic «curiosament», i no ens estranya, perquè és una moció, com s'ha dit abans, que ve de la dreta i de la visió tradicional i conservadora de què ha de ser una família, una família clàssica, amb els seus rols clàssics, sobretot amb un control patriarcal i dins del capitalisme, que és el model que vostès tenen com a model socioeconòmic.

Per nosaltres una política pública en família passa per dos prioritats. La primera és promoure la igualtat i, per tant, superar aquest model patriarcal. I per a fer això s'ha de superar aquesta divisió tradicional del treball, en la qual les dones assumim no només les feines productives, sinó les feines de llar, les feines de cures i, en el cas que tinguem dependència a casa, les feines de cura a la dependència, a causa de la retirada dels ajuts a la dependència, com he dit abans, del Govern del Partit Popular. A més a més, s'ha de centrar a eradicar la pobresa i sobretot la pobresa infantil, en què el si familiar, ja s'ha explicat abans, és central. I sobretot entenem que –un apunt metodològic– aquesta moció és una moció que està ancorada en el passat, està mirant a un model de família que s'ha desfasat en el temps. Les famílies ja no són mare, pare, dos o tres fills; això s'ha superat. Hi han famílies monoparentals, hi han famílies en les quals només, com s'ha dit abans, hi ha ascendència, que no descendència. La realitat, en aquest sentit, està mirada amb biaix.

Per nosaltres la família es defensa..., es deia abans, tots volem defensar la família; és veritat, tots volem defensar la família. Però per nosaltres la família es defensa prioritant les mesures de conciliació entre la vida familiar i laboral, amb permís de maternitat, però també amb permís de paternitat, amb excedències parentals, amb mesures flexibilitzadores laborals perquè mares i pares puguin compaginar els horaris, i en això no hem vist res en aquesta moció. Es formalitza legalitzant i formalitzant la feina invisible que fem les dones a casa, la feina essencial perquè el motor de divisió i de treball capitalista segueixi funcionant, i una feina que no està retribuïda, que, a més a més, es queda a la llar i s'invisibilitza per sistema. Per nosaltres es defensa estenent el model de les escoles bressol a tot el territori, no només allà on hi han centres, com s'ha dit aquí, on hi han empreses. I sobretot i el que per nosaltres ha sigut la cirereta del pastís són aquestes dos mesures per a les dones embarassades, que ens podríem creure, que serien creïbles, si es fessin al voltant del respecte del dret a les dones per a decidir sobre el nostre propi cos.

Per tant, nosaltres no donarem suport a aquesta moció. Entenem que aquest model de família és antic, que l'home a la feina, la dona a casa, els fills repentins a l'escola privada o concertada, l'adossat, el monovolum i les vacances a la Manga del Mar Menor, això ha passat de moda, això són qüestions de les sèries i, en tot cas, per nosaltres està molt desfasat de la realitat.

(Remor de veus.)

La vicepresidenta primera

Per fixar la seva posició en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Carmen de Rivera. (*Persisteix la remor de veus.*) Senyores diputades, senyors diputats...

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Consellera*, diputadas, diputados... La educación no es una prioridad para este Go-

vern, las políticas de empleo no son una prioridad tampoco para este Govern, el estado del bienestar no parece que sea una prioridad para este Govern, y obviamente la familia no es tampoco una prioridad para este Govern. Todo esto se pudo ver ayer en el Pleno sobre la pobreza, que ya partió con una advertencia lanzada por el portavoz del Govern: «Para la pobreza, para las familias, ni un duro.»

Sin embargo, solo tenemos que ver algunos gastos que constituyen las prioridades verdaderas de este Govern: 3 millones de euros para conmemorar el *tricentenario*; el Diplocat, 2 millones de euros; en subvenciones identitarias como Acció Cultural del País Valencià, en el año 2013, 382.000 euros; Associació Amics de la Bressola, 428.000 euros; Obra Cultural Balear, 85.000 euros; Òmnium Cultural, 1.387.000 euros –claro que en tres años. Pero luego no hay dinero para becas comedor. Y es que ahora, señoras y señores diputados, estamos a lo que estamos; estamos por construir un nuevo estado, aunque sea a costa del estado del bienestar, a costa de dismantelar el estado del bienestar.

Viendo lo que tenemos para manejar este problema, para construir en favor de las familias, tenemos una ley aprobada hace diez años de la que aún ni siquiera se han desplegado todas las medidas que están en ella previstas. Ahora haremos una nueva ley, la Ley de soporte a las familias; esperemos que no se quede en una foto, en un bonito powerpoint y que sea útil y eficaz.

Y aunque esta moción que se propone nos parece justa y a pesar de que la propone el Partido Popular..., que, por lo que se ve, es una moción con buenas intenciones, pero que choca, porque las medidas adoptadas por el Gobierno del Partido Popular tampoco es que hayan favorecido a la familia. Es más, creemos que han lastrado todavía más la maltrecha economía doméstica y familiar. Porque estamos hablando del IVA, que lo hemos pasado del 18 al 21 por ciento; estamos hablando de la subida de la tarifa mínima de los autónomos; estamos hablando de las pensiones, en la mayoría de los casos la única renta regular que entra en muchos hogares y que sirve de sustento para ellos; estamos hablando de la supresión de las ayudas a la dependencia, que en muchos de los casos hacen imposible compatibilizar el trabajo con la dedicación a la familia. Tenemos una reforma laboral que ha precarizado los empleos y que los únicos contratos que ha conseguido crear son de pocas horas y mal remunerados. Y, aunque sean a tiempo parcial, en muchos de los casos incompatibilizan la vida laboral y familiar con..., bueno, hacen imposible la conciliación.

Pero, en fin, tenemos una moción, que se somete a votación, que presenta desde nuestro punto de vista propuestas que son de justicia y que entendemos que hay que aprobar, y por eso la apoyaremos. Para empezar, pagar lo que se debe, pagar todas aquellas prestaciones que aún se deben y a las que tenían derecho las familias antes de que se suprimieran. Nos parece importante comprometer una ayuda a todas aquellas familias con niños menores de tres años y con una renta inferior a 35.000 euros. Naturalmente, que las ayudas para el 2014 no sean inferiores a las del 2012. Y, por último y muy importante, ponernos a trabajar para in-

centivar todas aquellas medidas que hagan posible la conciliación de la vida laboral y familiar, como lo es la de la racionalización de horarios.

Nada más y muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, honorable presidenta. Senyores i senyors diputats, debatem la moció del Partit Popular que es diu Moció subsegüent a la interpellació sobre les retallades en polítiques de família. Sabem que el Partit Popular de retallades en sap; comprovem si realment en sap, també, de famílies, i, per tant, mirem els antecedents del Partit Popular, que avui dia ens planteja tot un full de ruta a nivell de famílies.

Primera forma, diguem-ne, de comprovar-ho: el PP va donar suport a dos pressupostos –2011, 2012–, en tinc aquí els documents. Intentem comprovar ara si en aquests documents hi ha alguna referència a la família. Pàgines 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10: cap referència a les famílies. Pressupost del 2012, també suport als pressupostos de la Generalitat: pàgines 1, 2, 3, 4, 5, 6... Alguna referència a la família? Cap referència a la família. Per tant, anys 2011, 2012 –deducció en la qual suposo que convindran amb aquest diputat–, el PP no tenia cap interès en les polítiques de família.

Què ha fet el PP amb el comandament a distància, és a dir, què ha fet el PP des del Govern de Madrid, i, per tant, en suport a les polítiques de família que està fent el Govern de la Generalitat? Comprovem-ho. Comprovem transferències finalistes del Govern del PP en matèria de família. Programes socials: suport a famílies en situacions especials, reducció del 100 per cent; suport a famílies en situacions especials de mediació, reducció del 100 per cent; suport a famílies en situacions especials de violència, reducció del 100 per cent; maltractament infantil, també reducció del 100 per cent; Pla d'acció a persones amb discapacitat –Déu n'hi do!–, reducció també del 100 per cent; conciliació de vida laboral i familiar, reducció del 100 per cent; programes específics per a dones, reducció del 100 per cent; programes d'emancipació de joves, reducció del 100 per cent. Carai!, una altra mostra de la preocupació del Partit Popular en temes de família.

Comprovem-ho, potser és que tenim una visió equivocada i probablement trobarem símptomes inequívocs de l'interès del Partit Popular en famílies. Programes educatius, reducció de 41 milions; beques, 49 milions; gratuïtat de segon cicle d'educació infantil, 45 milions; integració i immigració, 15 milions; autonomia personal, 322 milions. Tot això són transferències que feia el Govern de l'Estat i que a hores d'ara no fa, i que, per tant, signifiquen o evidencien fins a quin punt el Partit Popular té un gran interès en les polítiques de família.

Hem passat a comprovar allò que va fer el Partit Popular quan va tenir possibilitat d'incidir-hi, també hem vist allò que va fer el Partit Popular o allò que ha fet amb comandament a distància des del seu Govern de Madrid. Vegem també què ha fet el Govern del Partit Popular en la seva acció de govern.

El Govern popular ens té acostumats o ha convertit –i els faig una dedicatòria especial a la gent del Partit Popular, que sé que són molt catòlics– cada Consell de Ministres en un Divendres de Passió. El que passa, que, a diferència del que diu el Nou Testament, aquí no hi ha Dilluns de Resurrecció. El Partit Popular ha convertit cada divendres cada Consell de Ministres en una retallada, en un atac brutal a allò que són les polítiques de família al nostre país, es digui reforma laboral, es diguin mesures de retallada. Recordin aquell divendres –que aquest sí que el podem anomenar «sant», «sant» i «resant»– que en un sol dia varen retallar 10.000 milions en educació i salut.

En definitiva, han vostès impulsat tot un seguit de mesures que són realment un atac brutal al que és la família. Fins i tot han acabat provocant una altra cosa, i és que han situat tot un seguit de persones i han fet que perdessin allò que ahir el senyor Fernando Sánchez anomenava els «sitios de trabajo» i que el meu avi, que venia de Castella, en deia «puestos de trabajo» –i suposo que deu ser més correcte el primer nom. Quants *sitios de trabajo* –amb terminologia del senyor Sánchez– han destruït en aquests últims anys? Doncs, ni més ni menys que 1 milió de *sitios de trabajo*. Tot això són famílies a les quals el Partit Popular amb les seves polítiques ha acabat perjudicant.

Anem mirant altres sectors. Què han fet amb un sector que sempre diu el Partit Popular que protegeix, el sector de pensionistes? Deuen recordar, probablement, aquella imatge de la senyora Sánchez-Camacho en plena campanya electoral del país, que deia que en una Catalunya independent les pensions estaven en perill. Què ha fet el Partit Popular? Recórrer dues vegades al Fons de reserva de les pensions i abaixar el poder adquisitiu de la gent gran d'aquest país, amb la qual cosa hem perdut ni més ni menys que un 1,25 de poder adquisitiu de la gent gran els últims anys. Això què és? També atac frontal a les famílies d'aquest país.

El Partit Popular, en definitiva, no té cap tipus de credibilitat en la família. Jo crec que vostès tenen la mateixa credibilitat que si aquí, en aquest faristol, vingués Herodes –i els torno a posar un altre exemple bíblic– a parlar-nos de polítiques familiars o de planificació familiar. La credibilitat, ho repeteixo, és absolutament nul·la.

I, per tant, com que la credibilitat és nul·la i el que vostès han acabat pactant és una mena de *pacto del gerundio* –perquè és un pacte, allò, de «continuar fent», «continuar treballant», «continuar desenvolupant»–, nosaltres ens abstindrem en aquest pacte del gerundi i el que farem és votar negativament altres aspectes, a menys que vostès ens vulguin dir que estan disposats a aixecar el sostre de dèficit del nostre país, i, per tant, a incrementar els ingressos, a donar o a pagar allò que deuen al Govern de la Generalitat, i, per tant, a pos-

sibilitar que avui puguem fer realment allò que mereix el nostre país, que són polítiques de suport a les famílies.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la diputada Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Començaré la meva intervenció amb quelcom positiu, i és que a través d'aquesta moció, els agradi o no, hem aconseguit que el Govern es comprometí a presentar davant el Parlament durant aquest any 2014 l'avantprojecte de la nova Llei de suport a les famílies, atenent especialment aquelles més vulnerables, les nombroses i les monoparentals –moltes d'elles nombroses, per cert.

D'aquesta manera –entenem, per la transacció a què hem arribat–, ampliarà la llei actual, la de 2003, que, per cert, a dia d'avui encara no ha estat desplegada, cosa que ha impedit dur a terme tota la política d'ajuts, d'incentius i mesures de foment de la família. Per tant, crec que és una bona notícia que per fi el Govern presenti aquest avantprojecte com més aviat millor. Diputada Cervera, espero que aquest compromís es faci realitat, i si pot ser al mes de juny millor que al mes de desembre, i no quedi en paper mullat. Farem un seguiment, juntament amb les associacions vinculades a la família, per tal que això sigui així.

Hem transaccionat altres punts amb Convergència i Unió que fan referència a aconseguir que la perspectiva de la família estigui present en els diferents departaments de l'Administració de la Generalitat, que es faci un desplegament real del Pla integral de suport a la família 2012-2016; i sí que coincideixo amb altres grups parlamentaris que parlen d'aquest poc desplegament, i per això nosaltres hem demanat –bé, demanàvem– la compareixença de la secretària de Família en comissió. Hem arribat també a un acord pel que fa al desenvolupament i implementació durant aquest any del projecte de serveis d'atenció a les famílies per tal que hi hagi una prevenció, orientació i suport en aquelles situacions de conflicte que es poden donar en el si d'una família.

I quant a les esmenes presentades pel Partit Socialista i Iniciativa que fan referència a donar totes les facilitats a les dones que vulguin avortar, doncs, miri, aquí, com es pot imaginar, no hi podem estar d'acord. Vostès veuen l'avortament com un dret, un dret inexistent, nosaltres ho veiem com un fracàs. I, per tant, el que volem és donar suport a les dones que diuen sí a la vida del no nascut a través de mecanismes que donin suport a la maternitat. I aquí també hem arrancat el compromís del Govern d'elaborar un mapa dels recursos i serveis que presten les diferents entitats que hi ha en el territori i que donen suport i acompanyament a les dones en situació de fragilitat social.

I per acabar, als qui ens acusen, no?, al Partit Popular, de presentar un model patriarcal, els convido a fer una reflexió. Miri, el Partit Popular és l'únic partit a Catalunya que té com a presidenta una dona, és l'únic partit a Catalunya que té una dona com a presidenta de grup parlamentari, la nostra secretària general és una dona. Per tant, qui posi en dubte el nostre model, si us plau, que s'ho faci mirar.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments i crits de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle.)

La vicepresidenta primera

Cridem a votació.

Hem tingut diverses peticions de votació separada. Hi ha algun grup que vulgui fer-ne? *(Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.)* Senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Ens agradaria demanar votació separada per als punts 1 i 2. *(Veus de fons.)* Ah, perdó, perdó! I el 8 i el 13.

La vicepresidenta primera

Alguna petició de votació separada més? *(Pausa.)* Doncs... *(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)* Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, el 3. I el 5 s'ha suprimit, no? El 5 no hi és, no?

La vicepresidenta primera

El 5 no hi és, però perquè la votació es pugui fer correctament mantindrem la numeració originària.

Jordi Turull i Negre

D'acord, perfecte.

La vicepresidenta primera

És a dir, que el punt 6 que votarem serà el 6 de l'originària, no el 5 definitiu. Correcte?

Jordi Turull i Negre

D'acord. Llavors, del 6 els apartats *a, b, c i e –a, b, c i e.* I el punt 8.

La vicepresidenta primera

Molt bé. Alguna votació separada més? *(Pausa.)* Bé, doncs, farem votació separada de tots els punts exceptuant els punts 4, 6.d, 7, 10 i 12, que els votarem finalment tots junts, atesa... *(Veus de fons.)* No, tampoc, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa?

Dolors Camats i Luis

Amb la petició de votació separada que hem fet, el 10 i el 12 no poden anar junts. *(Pausa.)* El 4, el 7 i el 12 sí, però el 10 no. D'acord?

(Pausa llarga.)

La vicepresidenta primera

Començarem, doncs, les votacions de la moció.

Comencem pel punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 76 vots a favor, 3 en contra i 52 abstencions.

A continuació votarem el punt 2.

Comença la votació.

El punt ha estat aprovat per 77 vots a favor, 3 en contra i 51 abstencions.

Seguidament, votarem el punt 6. El 6.a.

Comença la votació.

El punt 6.a ha estat rebutjat per 60 vots a favor i 70 en contra.

Seguidament, votarem el punt 6.b.

Comença la votació.

El punt 6.b ha estat rebutjat per 60 vots a favor i 71 en contra.

Seguidament, votarem el punt 6.c.

Comença la votació.

El punt 6.c ha estat rebutjat per 60 vots a favor i 71 en contra.

Seguidament, votarem el punt 6.d.

Comença la votació.

El punt 6.d ha estat aprovat per 108 vots a favor, 3 en contra i 20 abstencions.

Seguidament, votarem el punt 6.e.

Comença la votació.

El punt 6.e ha estat rebutjat per 60 vots a favor i 71 en contra.

Seguidament, votarem el punt 8.

Comença la votació.

El punt 8 ha estat rebutjat per 28 vots a favor i 103 en contra.

Seguidament, votarem el punt 9.

Comença la votació.

El punt 9 ha estat aprovat per 94 vots a favor, 3 vots en contra i 34 abstencions.

Seguidament, votarem el punt 10.

Comença la votació.

El punt 10 ha estat aprovat per 95 vots a favor, 3 en contra i 33 abstencions.

Seguidament, votarem el punt 11.

Comença la votació.

El punt 11 ha estat aprovat per 95 vots a favor, 3 en contra i 33 abstencions.

Tot seguit, votarem el punt 13.

Comença la votació.

El punt 13 ha estat aprovat per 76 vots a favor, 22 en contra i 33 abstencions.

I, finalment, votarem la resta de la moció, que són els punts 4, 7 i 12.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

Diguin-me, senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

El 3, presidenta, hauria d'anar a banda.

La vicepresidenta primera

Doncs, seguidament, votarem el punt 3.

Comença la votació.

El punt 3 ha estat rebutjat per 47 vots a favor i 84 en contra.

I ara sí, seguidament, votarem la resta de la moció, que són els punts 4, 7 i 12.

Comença la votació.

Els punts 4, 7 i 12 han estat aprovats per 108 vots a favor, 3 en contra i 20 abstencions.

Procediment

per a la interposició d'un recurs
d'inconstitucionalitat contra la Llei
de l'Estat 24/2013, del 26 de desembre,
del sector elèctric (tram. 212-00009/10)

Tot seguit, passarem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 24/2013, del 26 de desembre, del sector elèctric. Aquest debat es regirà d'acord amb el que estableix l'article 155 del Reglament i, segons acord de Junta de Portaveus, el temps d'intervenció per a aquest debat serà de deu minuts per a cada grup parlamentari.

Atès que aquesta proposta ha estat presentada pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, d'Esquerra Republicana, Socialista i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, procedirem, en primer lloc, al torn d'intervenció d'aquests grups per defensar la proposta presentada.

Té la paraula, per defensar el posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Diputats, comparec en aquest moment per presentar el posicionament d'Esquerra Republicana a la petició d'una presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 24/2013, de 26 de desembre, del sector elèctric. Vull, abans de res, donar les gràcies als tècnics del grup que han estat donant suport a la realització d'aquesta intervenció, atesa la complexitat i la dificultat de la mateixa matèria.

En tot cas, i dedicat al senyor Cañas, ens trobem davant d'un espoli. (*Remor de veus.*) Ens trobem davant d'un espoli. I, miri, senyor Cañas, un espoli ja no li parlaré només a nivell territorial: un espoli als ciutadans, un espoli a cadascun de nosaltres per facilitar el manteniment d'una casta, el manteniment d'uns grups de pressió, el manteniment d'uns lobbys, que són els que a costa –a costa– de tots els ciutadans fan el seu negoci o fan el seu agost. Per tant, sí, parlarem d'espoli. En altres ocasions parlarem d'espoli fiscal, però aquesta vegada parlarem d'un espoli a cadascun dels ciutadans de manera molt directa.

En tot cas, el Partit Popular, com ja ens té acostumats en els últims mesos, s'ha dedicat a dictar un seguit de matèries, amb l'excusa..., i de qualsevol cosa, parla, però només adueix l'article 149 –article 149 del text constitucional–, que li permet dictar unes bases de coordinació en la planificació general de l'activitat econòmica. I, en base a aquest article, es dedica a regular des de l'energia fins al règim local, tot amb una visió purament economicista, o almenys això és el que diuen, o això és el que provoquen, i això és el que..., afavoreixen certs sectors amb les seves lleis i els seus textos legislatius.

Per tant, des d'aquest punt de vista, l'Estat ha trobat l'excusa fàcil per iniciar un procés de recentralització, de control per part de les institucions de l'Estat de tot allò que es mogui, i limitar la capacitat ja sigui de les autonomies o ja sigui la capacitat dels ens locals. En tot cas, tot tendeix a afavorir uns interessos molt concrets.

La Llei del sector elèctric, segons consta al seu preàmbul, diu que pretén clarificar les competències atribuïdes a la Llei 54/1997, d'on portava causa. Però, en tot cas, al nostre entendre –i per això vam sol·licitar el dictamen del Consell de Garanties–, més que clarificar, el que fa és justificar, hi insistim, una invasió competencial. Una invasió que atempta contra la distribució i el repartiment competencial que hauria de ser..., no és el nostre leimotiv, però, en tot cas, el que hauria de ser un estat compost.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, disposicions com la disposició final segona, on es diu que tot és bàsic excepte una qüestió molt menor amb relació a la manca de la notificació expressa de les resolucions..., diu que tot és bàsic. I, per tant, des d'aquest punt de vista, establir d'entrada que tot és bàsic és ofegar la possibilitat d'aquest repartiment competencial que, en principi, hauria de dictar o hauria de guiar qualsevol acció legislativa.

Per tant, des d'aquest punt de vista, el que fa –al nostre entendre– l'Estat amb aquesta regulació és buidar de competències, buidar de sentit –per extensió–, qualsevol capacitat de regulació per part de les comunitats autònomes, en aquest cas. Ens sembla, i tot i que l'Estatut d'autonomia reconeix un seguit de competències en alguns casos compartides, que el que fa –i segurament d'aquí a uns dies tindrem ocasió de veure com ho fa també en l'àmbit del règim local–..., estén la seva capacitat i la seva influència a qualsevol àmbit, la qual cosa no deixa marge al legislador autonòmic.

Per tant, des del nostre punt de vista, ens sembla que això atempta..., i, en tot cas, passaré a relacionar alguns dels articles que nosaltres entenem vulnerats, amb la qual cosa ens sembla que ofega la capacitat del legislador autonòmic, hi insisteixo, amb una clara voluntat no de servir uns interessos generals, sinó de servir unes classes molt determinades.

Nosaltres hem basat la sol·licitud del nostre dictamen en algunes qüestions. Jo diria que no n'hi ha cap de menor, però que, en tot cas, l'autorització d'instal·lacions, per exemple, ens sembla que... L'autorització d'instal·lacions peninsulars de producció d'energia elèctrica i les instal·lacions de transport elèctric, encara que el seu àmbit només sigui determinat a l'àmbit de la comunitat autònoma..., se les atribueixi com a competència del Govern de l'Estat, ens sembla que això atempta contra les facultats de la Generalitat de poder controlar, de poder autoritzar aquestes instal·lacions en aquelles instal·lacions –valgui la redundància– que només determinen o només transcorren en territori català. Per tant, des d'aquest punt de vista, ens sembla un dels atacs.

Un altre dels atacs que ens sembla –i, en aquest sentit, el Consell de Garanties Estatutàries concreta que sí, que hi ha una vulneració de les competències–..., és en l'àmbit de la matèria d'autoconsum. I no és menor, i nosaltres hi hem volgut fer èmfasi –i, de fet, en la resolució, en la moció que hem presentat en el debat anterior, ho hem posat molt sobre la taula. En definitiva, l'autoconsum no deixa de ser una manera de democratitzar el sistema d'energia elèctrica, i això és el que acaba i és el que molesta el Partit Popular.

Hem de tendir –i les energies renovables ho afavoreixen– a un sistema que permeti que cadascun dels ciutadans pugui generar aquesta energia elèctrica per al seu interès. I, en tot cas, qualsevol normativa destinada a gravar, destinada a marcar, destinada a evitar..., que, en definitiva, és el que intenta la Llei del sector elèctric en aquest sentit. Intenta desvirtuar l'autoconsum amb uns gravàmens inassumibles per part del ciutadà, diguem-ne, fa inviable qualsevol inversió en aquest sentit, perquè evidentment quan el ciutadà fa els números no li surten, perquè si ha de tenir en compte la inversió que ha de fer, i després les tarifes i els peatges que ha de pagar, no li surt a compte. És evident que l'única voluntat d'aquesta regulació del sector elèctric és eliminar i acabar amb l'autoconsum, un autoconsum que ens sembla que hauria de ser un element a potenciar per part de les administracions públiques, perquè afavoreix el model al qual ens sembla a nosaltres que ha de tendir la nostra societat, un

model que tendeixi a les energies renovables i un model que tendeixi a evitar la màxima distribució pel que significa de pèrdua pel transport de les xarxes, i que, per tant, com més afavorim la proximitat en aquest àmbit..., ens sembla prou important.

Ens sembla també, i així ho vam sol·licitar al Consell de Garanties Estatutàries, el fet que s'atribueixi a la Comissió Nacional del Mercat i de la Competència la resolució dels conflictes pel que fa a l'atorgament de permisos en xarxes que transcorren en àmbit autonòmic, un atac frontal a la capacitat de la Generalitat de poder dictar les seves normatives.

Ens sembla, a més a més, que ataca també aquesta Llei del sector elèctric els drets i obligacions de les empreses distribuïdores, quan tenim una llei, la Llei 18/2008, de garantia i qualitat del subministrament elèctric, que imposa ja aquests drets i obligacions; ens sembla, per tant, que aquella llei, que va ser feta sota la competència de les atribucions del Govern de la Generalitat de Catalunya i d'aquest Parlament..., una llei que hi passi per sobre, hi insisteixo. Amb l'excusa del que és un element bàsic, el que fa el Govern espanyol és passar per damunt de tot, i, per tant, des d'aquest punt de vista, ens sembla que és un dels altres àmbits on cal atacar aquesta regulació espanyola.

Ens sembla també que s'ataquen, en alguns casos, les competències compartides en l'àmbit del medi ambient i en la capacitat de l'establiment de normes de protecció. És a dir, Catalunya –per voluntat, per manera de ser i per consciència– ha determinat unes certes capacitats, diguem-ne, unes normes addicionals de protecció, que ara estan sent castigades a través d'aquesta Llei del sector elèctric. Ens sembla que aquesta diferenciació, aquesta capacitat i voluntat de protecció del medi i algunes mesures correctores a les instal·lacions, no poden ser perjudicades per una llei de nivell estatal, perquè, en tot cas, no afavorim la qualitat, sinó que afavorim el descontrol.

Ja per acabar, deixin-me fer un petit comentari. Ens alegrem especialment que el Grup de Convergència i Unió se sumi a aquest recurs d'inconstitucionalitat i que el Govern acabi veient que la negociació amb el Govern de Madrid és impossible. Per molta voluntat que s'hi posi, ja queda clar que la voluntat negociadora, la voluntat, diguem-ne, de reconèixer la multiplicitat de l'Estat, no hi és per part del Govern de l'Estat, i que per tant qualsevol negociació que intentem..., i ho intentem, i no cedirem, però ja veiem que els resultats, nuls.

Gràcies.

El vicepresident segon

Pel Grup Parlamentari Socialista, té ara la paraula el senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, era tan clar que l'acció de govern del Partit Popular, del Govern de l'Estat, en-

vaïa les competències de les comunitats autònomes, fa tant de temps que ho diem nosaltres en aquest Parlament, que, bé, ens alegrem que finalment el partit del Govern i el Govern –sembla– de la Generalitat hagin arribat a la mateixa conclusió. Fins ara ens ho havien negat, fins i tot per escrit.

Aquest diputat que els parla i el meu company Jordi Terrades havíem avisat en nombroses ocasions el conseller Mena i també el conseller Puig, avui present, que l'acció de govern del Partit Popular estava impossibilitant l'acció de govern del Govern de la Generalitat, anava en contra dels interessos de Catalunya, d'un sector productiu i d'un sector auxiliar de la resta de sectors productius –si és que se'n pot dir «auxiliar»– com és el sector de l'energia. Hem vingut aquí en nombroses ocasions i gairebé hem recitat des de la primera fins a l'última lletra de l'article 133 de l'Estatut, del nostre Estatut, el qual és tan oblidat pel nostre Govern de la Generalitat quan hauria de ser la seva llei màxima, la que hauria de tenir en compte en primer lloc. Ens deien, fins i tot, que els serveis jurídics del departament aconsellaven no recórrer contra les diferents disposicions quan aquestes mateixes disposicions eren corregudes pels governs d'altres comunitats autònomes, governs del Partit Popular.

En fi, tot això, senyores i senyors diputats, respon a la voluntat, a una doble voluntat, del Partit Popular. La primera és la del centralisme polític i administratiu del qual hem parlat en aquests moments inicials de la nostra intervenció. Però la segona –tant o més important, perquè defineix el model i les intencions– és la de concebre la gestió del sistema energètic –la producció, el transport, la distribució– a partir de grans monopolis, i, per tant, anant en contra de la història, que ja en els darrers anys, cada vegada més, encara de forma incipient en alguns llocs, comença a admetre aquell principi que fa anys que des de posicions d'esquerra hem anat preconitzant, que és el de l'energia distribuïda, des de tots els punts de vista –des del punt de vista de la producció, des del punt de vista de la distribució, des del punt de vista de la gestió.

I és aquí també, senyores i senyors diputats, on rau la nostra discrepància –que hem expressat avui, també ara, per tercera vegada– amb els governs i amb els partits de la dreta. El Partit Popular i Convergència i Unió han anat coincidint, fins i tot en aquest precepte que avui aconsellem i demanem que la cambra impugni, i per tant encomani al Govern la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat. En efecte, en l'aprovació de la reforma del sector elèctric han coincidit el Partit Popular i Convergència i Unió, que avui es troba en la contradicció d'haver d'admetre que nombrosos preceptes d'aquesta reforma –en concret, el Consell de Garanties Estatutàries diu que set preceptes: els articles 9, 40, 43.5, 46, 51, 52.4 i una disposició final– són contraris al nostre Estatut, i fins i tot en alguns casos a la Constitució.

És per això que el Grup Socialista avala també aquest dictamen, hi està d'acord i avui votarà a favor de la presentació d'aquest recurs. És un dret de les comunitats autònomes, i en concret de Catalunya,

gestionar l'energia? Ho és: ho diu el nostre Estatut. Tenim voluntat de fer-ho? Sí, ho varem votar, i fins i tot aquest precepte, aquest article del nostre Estatut d'autonomia, que va ser impugnat en el seu moment pel Partit Popular, no va rebre cap objecció per part del Tribunal Constitucional en la seva famosa sentència –si em permeten el qualificatiu– del 2010. Per tant, estava clar que, inclús amb l'aval del Tribunal Constitucional d'aquell moment, pot el Govern actuar. Una altra cosa és que l'absència de polítiques energètiques –almenys fins al moment– d'aquests tres anys dels dos governs presidits pel senyor Artur Mas..., hagin decidit fer-ne cas omís, i, per tant, deixar que fos des de Madrid, des de l'Estat..., els qui ens fessin la nostra política energètica, que hauríem hagut de començar a desenvolupar nosaltres mateixos.

Deu ser pot ortodox, però en el fons en el fons, senyores i senyors diputats, aquí rau una altra qüestió. És a dir, el sol, el sol que ens il·lumina, és de tots o és d'uns quants només? El sol, que és la font de tota energia, o de gairebé totes, és de tothom o és d'uns quants? Bé, el desenvolupament de la història ha arribat a fer que el monopolitzin uns quants pel que fa a l'energia de què ens servim cada dia, però hem de retornar al fet que sigui de tothom –també de les comunitats autònomes, si m'ho permeten–, i, per tant, que el model de gestió de l'energia, de la seva generació, de la seva distribució, del seu transport, doncs, sigui també de tothom. Ja sé que al conseller no li agraden aquests excursos, però el fonament de la discrepància al voltant de les polítiques energètiques, conseller, és aquesta. N'hi ha alguns que consideren, com vostè, que és fins i tot convenient que la monopolitzin uns quants, i altres que pensem que, com ja ha dit el senyor Sanglas abans, també l'energia s'ha de democratitzar, i democratitzar-la significa que sigui distribuïda i que estigui a l'abast de tothom.

Aquests dies, conseller, senyores i senyors diputats, hem parlat de la pobresa energètica. I per desgràcia, aquest matí, amb la nostra moció, només per dos vots no hem declarat –aquest Parlament– que l'accés a l'energia és un dret. Hem perdut una gran oportunitat. Hi tornarem, i al final aquest Parlament serà capdavanter i declararà algun dia que l'accés a l'energia és un dret. Vostès avui ho han impedit, senyors de la dreta, senyors de Convergència i Unió i del Partit Popular, però algun dia hi tornarem, i això serà senyal que aquest és un Parlament d'un país avançat, que creu de veritat que aquells drets principals –entre els quals l'energia aviat ho serà– han de ser atesos pels poders públics.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, president. Bé, la Llei 24/2013. Per què presentem recurs d'inconstitucionalitat –nosaltres, Esquerra, Convergència i Unió, PSC–?

Miri, aquesta Llei del sector elèctric s'emmarca en una reforma energètica del Govern del PP, que han fet en dos anys fins a deu lleis, fins a deu modificacions, per regular ells en diuen el «sector energètic». Intenten regular el sector elèctric sense les mínimes garanties ni de participació, ni d'informació, ni de transparència –la majoria, per tràmit d'urgència–, envaint competències de les comunitats autònomes –bé, com fan en altres sectors–, i sobretot afectant profundament consumidors, administracions públiques i els sectors econòmics, i compromentent objectius estratègics i el compliment de directives europees. Deu lleis en dos anys i escaig que configuren una legislació discriminatòria, recentralitzadora, que s'ha dedicat a alimentar aquest mercat oligopòlic, i que ha anat contra els interessos de les persones.

Quan aquesta llei es va debatre al Congrés, set esmenes a la totalitat: sis esmenes de devolució i una esmena amb text alternatiu del nostre grup, d'Izquierda Plural. També CiU va fer esmena a la totalitat al Congrés, la pena és que després el diputat Sánchez Llibre, quan la llei va arribar al Senat, va dir que..., bé, va pactar una sèrie d'esmenes que va dir que milloraven el tema de les invasions competencials, i sobretot que salvaven el tema de la cogeneració de residus i la biomassa amb un pla Renove a partir del 2014 –després hem vist que això ha quedat una mica fum. I ens alegrem que ara, malgrat que el senyor diputat Sánchez Llibre digués que s'arreglava el tema competencial o es millorava, s'hagin decidit també a presentar recurs, perquè el cert és que –ho ha dit el..., queda ben clar en el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries– es vulneren competències recollides a l'Estatut, es vulneren preceptes de la Constitució. Però és que, *vamos*, és un atracament, es vulneren drets humans, i ja explicarem per què: perquè impedir l'accés al sol, perquè negar el dret a l'autoconsum, és un atracament. És una «mafiada» de llei.

Les vulneracions, en tres aspectes: la xarxa de distribució elèctrica –les vulneracions competencials–, xarxa de distribució elèctrica que es desenvolupa dins de Catalunya i que no ens deixen legislar; una uniformització i recentralització que no deixa marge perquè la Generalitat pugui exercir les seves competències en matèria d'energia, i limita competències en matèria de consum. Però més enllà d'aquestes invasions competencials i conceptes jurídics, miri, aquesta llei el que fa és perpetuar les errades que ens han portat on estem, degudes a una mala regulació que ja ve de la llei del 97. Una diagnosi totalment equivocada –i ho hem tornat a sentir avui, quan la senyora García Cuevas intervenia en les mocions d'energia– que no afronta cap dels reptes econòmics i energètics que avui tenim com a país: ni la dependència energètica dels combustibles fòssils i de l'urani, que ens fa que la balança comercial ens costi més de 55.000 milions d'euros; ni la lluita contra el canvi climàtic –2012, un 10 per cent d'emissions de CO₂ que hem emès–; ni l'eficàcia i eficiència

energètiques, criminalitzant les renovables i penalitzant-les i bloquejant-les; ni la vulnerabilitat energètica ni la lluita contra la pobresa energètica, un tema que hem tractat aquí, en el Ple, i que de veritat que jo no sé com no els genera dissonàncies cognitives estar fent aquí esmenes per lluitar contra la pobresa energètica i després aprovar aquest tipus de lleis a Madrid.

Però sobretot, i el més greu, és que no li posa mà al mercat, al mercat elèctric, a l'opacitat, a la manca de transparència d'un sistema elèctric que fa que el marge de beneficis del càrtel –perquè és un càrtel de cinc empreses elèctriques– de les companyies espanyoles sigui el triple que el de les europees, i que el dèficit tarifari que aquesta llei pretén superar –perquè és l'únic que pretén aquesta llei, reduir el dèficit– consisteixi en uns beneficis caiguts del cel que poden estar entre 3.500, 4.000 milions d'euros l'any.

Vostès pretenen resoldre el dèficit tarifari, però, clar, ignorant el mal funcionament del mercat, i culpant i criminalitzant les energies renovables d'aquests desequilibris entre ingressos i costos. Perquè vostès no consideren els costos reals, sinó els costos reconeguts. I que no són els reals, els reconeguts. Per què? Perquè vostès, quan determinades energies entren en el mix, com la nuclear i la hidroelèctrica..., estan sobreretriuides, cosa que acaba suposant beneficis milionaris per a les grans companyies. Quina casualitat! Són més llestes les companyies elèctriques espanyoles que les europees, per tenir tants beneficis? O no deu ser perquè en els consells d'administració d'aquestes companyies s'asseuen determinades persones de determinats grups polítics? Per exemple, Gas Natural Fenosa, Felipe González, Narcís Serra; a Endesa, José María Aznar, Luis de Guindos; Iberdrola, Ángel Acebes. Podríem continuar, eh? –és allò de les portes giratòries.

Per tant, tots aquests errors en la diagnosi, que anteposa interessos de les grans companyies als de la ciutadania, conformen una llei que penalitza triplement el consumidor –perquè apuja el rebut de la llum– i impedeix l'autoconsum. És a dir, la llei està aplicant la mateixa recepta sobre el dèficit tarifari des del 2009 i que no ha donat resultat. Però, sobretot, aquesta llei el que fa és –i aquest és un tema que deixa clar també el dictamen– acabar amb la inversió en energies renovables. Aquí han posat en risc tot un sector que dóna llocs de treball, i aquí –quina casualitat, senyor Coto i el senyor Sánchez Costa, que aquí ahir ens explicaven temes d'economia– no deixem actuar la mà del mercat, no, aquí som intervencionistes, un intervencionisme il·limitat: aquí fixem a les renovables un cost estàndard, i a més amb una inseguretat jurídica, perquè cada tres i sis anys aquest cost es pot variar. Per tant, aquí tornem a..., vostès fan pujar la prima de risc de les renovables, vostès solets.

Revisió automàtica dels peatges o aplicar el principi d'estabilitat pressupostària també en el sector elèctric. Primer de tot, el deute. És igual, no hem fet auditoria, no sabem quina part és legítima i quina no: primer de tot, abans de tot, pagar a Endesa i Iberdrola, abans que garantir el servei públic, abans que garantir l'equitat o la sostenibilitat. Això, el primer.

Per últim –i això, ja els ho deia, ja no és ni anticonstitucional ni atempta contra les competències, és que ja jo crec que va contra els drets humans–, imposar i impedir..., traves a l'autoconsum, posar-li un impost al sol. Per això hem fet la campanya de desobediència i la continuarem fent, i cridarem que la gent la faci, aquesta campanya, perquè no es poden posar portes al sol, perquè el sol és un bé comú, de tots, i, per tant, no es poden posar peatges i suports per una energia de consum propi i que no s'aboca a la xarxa. Però això què és? És com si jo planto tomàquets i em fan pagar-li al Mercadona, que el tinc al costat, per si després em quedo sense tomàquets. Això no pot ser. Això va en contra del sentit comú. Per tant, s'havia de regular l'autoconsum en balanç net, però no fet així.

I, per últim, introdueix canvis en el sistema de facturació, que afecten bàsicament a qui?, als consumidors domèstics. Però és que, a més, amb un sistema –que no es preocupin, perquè això ja els ho tombaran des d'Europa– que desincentiva l'estalvi. Vostès posen una tarifa plana que a qui castiga és o els que són pobres energèticament, que consumeixen menys, o els que són més eficaços. És a dir, aquí la part de la tarifa plana és la més cara, i si tu després tires de veta i consumeixes molt no passa res, perquè ja has pagat. Per tant, en contra de tot el que s'està fent i en contra de les directives, i en contra del sentit comú, al final.

Per tant... Bé, ja no parlaré d'altres mesures, com excloure les cooperatives de consumidors o afavorir les centrals de gas de cicle combinat mitjançant els pagaments per hibernació.

En resum, unes mesures que comporten incompliment de les directives europees 20-20-20 –i ens poden portar les conseqüents sancions, però, bé, també les acabarem pagant entre tots, com sempre–, inseguretat jurídica i inestabilitat regulatòria. Això dinamita la credibilitat, eh?, de possibles inversions. Sí, sí, molt Barcelona World, molt «anem a buscar inversors», però un sector que és emergent i en el qual podrien venir inversions, amb aquestes regulacions l'estem dinamitant. Ensorrament de les inversions en el sector de les renovables –ho deia la reunió que van tenir l'eòlic–, però, bé, problemes amb les plantes de cogeneració, trenta mil petits productors afectats, molts d'ells pàgossos. Sobretot, impedir el canvi cap a la sobirania energètica i la generació distribuïda, més privilegis per a les grans empreses, ineficàcia i ineficiència econòmica, i destrucció de llocs de treball: 118.000 llocs de treball directes i indirectes lligats a les energies renovables.

En resum, i per acabar, més desigualtat i exclusió –més desigualtat i exclusió. Perquè aquesta llei, com la LOMCE, té els dies comptats, senyors del PP, perquè la batallarem. La batallarem a les institucions amb aquest recurs d'inconstitucionalitat; la batallarem, la denunciarem, a Europa; la batallarem al carrer; construirem alternatives des dels ajuntaments, des de les cooperatives de consum com Som Energia, canviant els patrons de consum, fent desobediència i estant al costat de la ciutadania i del planeta que ens acull i ens dóna vida. I guanyarem, senyors del PP, perquè l'escàndol del rebut elèctric ja és al carrer, potser gràcies

al senyor Évole –bé, doncs, molt bé: gràcies, Jordi Évole, per fer aquests programes–, i perquè la indignació, en aquest tema, també és transversal.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També per defensar la proposta presentada, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té ara la paraula la diputada il·lustríssima senyora Montserrat Ribera, alcaldessa.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, president. Conseller, senyores i senyors diputats, bé, avui torno a sortir a aquest faristol per defensar la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat –en aquesta ocasió, sobre la Llei del sector elèctric–, la tercera que es presenta en un termini de quinze dies, de dos plens, davant d'aquesta cambra i davant de l'investida legislativa que el Govern espanyol està fent a les comunitats autònomes, i en aquest cas a la Generalitat de Catalunya.

Segons el preàmbul d'aquesta llei, l'objectiu és regular el sector elèctric, amb la finalitat de garantir el subministrament de l'energia elèctrica, adequar-lo al consumidor i a un preu al menor cost possible. De fet, el verdader objectiu és recentralitzar, treure competències a les administracions i corregir el dèficit de la tarifa elèctrica. El problema radica –i ho vam dir així en la interpellació que jo vaig fer al conseller, i el mateix conseller també hi va estar d'acord– en el fet que per poder corregir aquest dèficit els consumidors, sense adonar-se'n, sense saber-ho, deuen en aquest moment..., tenen un deute superior als 27.000 milions d'euros. I el PSOE, senyor Sabaté, tampoc hi va fer res, per corregir-ho.

A més a més, aquest és l'únic cas que hi ha al món en què els consumidors tinguin tant dèficit i deguin tants diners al sector elèctric. Això comporta diferents conseqüències: que paguem les energies més cares d'Europa –factor de competitivitat negatiu per a les nostres empreses–; que aquest dèficit el paguin, una part molt important, els consumidors, amb pujades periòdiques del rebut de la llum –segons una organització de defensa dels consumidors, la llum s'ha encarat a Catalunya un 31 per cent en els últims quatre anys–; que això faci que no hi hagin unes efectives polítiques d'estalvi i eficiència energètica; també, que hi hagi un retrocés en l'aplicació de les energies renovables; que les subvencions a l'energia eòlica caiguin un terç; que se'ns acumulin els purins a les plantes de cogeneració perquè el Govern del PP aprova una ordre ministerial posterior a la Llei de l'energia elèctrica, contra la qual el nostre grup parlamentari a Madrid ja ha presentat una proposta per poder-ho tirar enrere; que els que han invertit en fotovoltaica tinguin greus problemes econòmics per fer front a les inversions realitzades, per l'anul·lació de les primes tal com estaven compromeses; que es desincentivi l'estalvi energètic; que es creï inseguretat jurídica per als inversors; que

es faci inviable l'autoconsum amb peatges; que s'afavoreixi una mala inversió en xarxes i, per tant, es posi en risc la qualitat futura del servei; que s'incrementin els costos de l'energia a importants sectors industrials i els faci menys competitius –indústria cimentera, indústria química, indústria de base, indústria siderúrgica, indústria paperera, etcètera.

I tot això ja ho vam dir en la interpellació tant jo com el conseller, i en la moció que es va aprovar després en aquest Parlament i que va presentar Convergència i Unió. La conseqüència és que la reforma que avui tenim afecta greument la competitivitat de les nostres empreses, no estimula l'estalvi i l'eficiència energètica, no aborda la reducció de la dependència dels recursos fòssils, i no afavoreix el desenvolupament del sector energètic. I el conseller ho va dir: «La reforma del sistema elèctric espanyol posa de manifest la necessitat de definir el nostre propi model energètic. Estudis amb dades de l'any 2011» –va dir el conseller– «arriben a fixar en un 10 per cent l'estalvi d'energia per part dels usuaris, sense crear dèficit tarifari, a partir del mix energètic català que tenim avui aquí.» Senyor Sabaté, una memòria curta, crec, perquè això es va dir aquí. El conseller ho va dir en la seva interpellació. Per tant, crec que val la pena tenir en compte que d'això fa quatre mesos, i, per tant, nosaltres sí que hauríem de tenir una memòria, a vegades, més llarga.

La reforma del sistema elèctric és una evidència que l'Estat espanyol no legisla d'acord amb els interessos de Catalunya. Ho fa en contra dels interessos econòmics de les empreses catalanes, i el que s'ha de fer és que Catalunya disposi d'aquesta estructura d'estat. I llavors diuen vostès: «És que vostès hi van votar a favor en el Congrés de Diputats.» Doncs, sí, hi vam votar a favor, i hi vam votar a favor en el Senat, amb una soga al coll. *(Remor de veus.)* Ja els ho diré –sí, senyor Cañas, que li sap tan greu–: salvar tres sectors industrials energètics molt importants per a Catalunya amb un pacte amb el PP.

El primer és el que ens assegura la no-interrupció de l'energia elèctrica d'aquestes «làmpares» –que, bé, jo estèticament potser tampoc les trobo molt boniques. Però, en tot cas, quan es governa es pot governar de dues formes –i ho comentàvem en els nostres escons–, es pot governar per l'estètica o es pot governar pel subministrament, per garantir aquest subministrament, i també amb un decret de pobresa energètica que dona accés a l'energia, en aquests moments, a tothom. També les de cogeneració, seixanta-un projectes catalans paralitzats. Tot això crea llocs de treball. I per a les petites empreses del sector de la distribució, flexibilitzar, per tal que puguin competir amb les grans empreses.

Però imagini's quant a favor estem de tot això quan aquí hi va haver una interpellació, hi va haver una moció, i quan el Govern i el grup parlamentari que li dona suport presentem també aquest recurs d'inconstitucionalitat. I, a més a més, és que aquesta llei es posa absolutament en tot: en la producció, en el transport, en el subministrament, en les autoritzacions, en les expropiacions, en les sancions, en les facturacions... És evident que es posa en tot plegat. I tot això, envaint de

forma molt clara les competències compartides que té l'Estat amb la Generalitat.

Per això, el Govern de la Generalitat i el Grup d'Esquerra Republicana, en aquest cas, demanen el dictamen al Consell de Garanties Estatutàries, bàsicament pel tema d'invasió de competències, perquè aquesta reforma envaeix –envaeix– competències de les comunitats autònomes –en aquest cas, de la Generalitat de Catalunya–, i aquest fet és molt preocupant, en tot allò relacionat amb la distribució elèctrica, perquè desapareixen les competències de la Generalitat i de les comunitats autònomes. I també en l'àmbit de la planificació. I és que la Generalitat de Catalunya és qui ha de ser l'organisme competent en aquesta matèria pel principi de subsidiarietat, ja que el marc català és el més idoni per conèixer la realitat del país. Escolti'm, jo a Villagarcía de Arriba o a Villagarcía de Abajo no sé què els interessa energèticament. El Govern de la Generalitat és el que sap què convé a Catalunya, i, per tant, és qui ha de tenir aquesta planificació i totes aquestes competències.

I en aquesta llei es veuen clarament la voluntat recentralitzadora i les ganes de treure competències a les comunitats autònomes –en aquest cas nostre, a Catalunya. Això no és nou, ja ho hem vist: Llei de garantia d'unitat de mercat, la LOMCE, l'ARSAL, i com les futures lleis que vindran i que tindran com a prioritat, doncs, recentralitzar les competències de les comunitats autònomes cap a l'Estat espanyol, i molt especialment les de Catalunya.

Però anem al gra: el resultat del dictamen és que sis articles i la disposició final segona són inconstitucionals i antiestatutaris, i que envaeixen competències tant de la Constitució espanyola com de l'Estatut d'autonomia de Catalunya –competència que tenim compartida segons l'article 133 de l'Estatut de Catalunya.

Per tant, aquesta Llei del sector elèctric vulnera les competències de la Generalitat, recentralitza, intenta treure competències per poder regular ells tot el que vulguin i deixar les comunitats autònomes, i especialment la Generalitat de Catalunya, sense poder.

Després de tot, el Govern de l'Estat i alguns grups d'aquesta cambra són els primers que sempre demanen que es compleixi la legalitat en tot. Ho sentim cada dia i cada moment. Quina hipocresia, no?, quan no es compleix, en aquest cas, i es vulneren d'aquesta forma les competències, i s'és anticonstitucional, i es vulnera l'Estatut. Senyors del PP, per què no s'ho apliquen, vostès, tot això? Jo demano: apliquin-s'ho. Miri, hi ha un refrany, en castellà, que diu: «Consejos vendo, que para mí no tengo.» I crec que vostès, realment, van per aquí.

Conclusió de tot plegat i objectiu de la llei: anul·lar cada cop més l'autogovern de Catalunya i intentar reconvertir aquest Estat espanyol en «una, grande y libre». Aquest és el seu verdader objectiu, oi? Doncs, senyors del PP: no, gràcies, això no és el que volem. Perquè, de fet, tenim molt clar que tant els articles 9, 40, 43, 46, 51 i 52 vulneren les competències de la Generalitat..., i la disposició final segona, a part de vulnerar les competències de la Generalitat i de l'Estatut, també

la Constitució. Doncs, escolti, apliquin-s'ho amb tot el seu rigor, perquè el que no es pot fer és demanar una cosa i després fer-ne una altra.

Nosaltres estem a favor del dictamen que ha fet el Consell de Garanties Estatutàries i crec que, per tot el que ja s'ha comentat aquí i per tot el que s'ha dit fins ara, el que hauria de fer aquesta cambra, gairebé per unanimitat, és votar a favor d'aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats, conseller.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula la diputada María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable *conseller*, señoras y señores diputados, el Partido Popular votará en contra de la propuesta de presentación de recurso de inconstitucionalidad a la Ley 24/2013, de 26 de diciembre, aprobada por las Cortes Generales, de reforma del sector eléctrico, por dos motivos.

Primero, no creemos que la ley aprobada en el Congreso sea inconstitucional. Segundo, entendemos que la reforma es necesaria y urgente para dotar de estabilidad económica y normativa, además de seguridad jurídica, al sector de la energía eléctrica, sector estratégico para mantener el nivel de bienestar de nuestra sociedad y para garantizar la indispensable recuperación económica.

Señoras y señores diputados, no creemos que la reforma sea inconstitucional. La habilitación competencial del Estado se justifica en las competencias atribuidas en la Ley 54/97, de 27 de noviembre, ley previa del sector eléctrico, a la que se incorporan los criterios constitucionales más específicos derivados de la resolución de los conflictos competenciales que se han ido planteando y resolviendo por el Tribunal Constitucional a lo largo de los diecisiete años de vigencia de la ley. De aquí se deriva la competencia estatal para establecer la regulación básica del sector eléctrico, definir y adjudicar el régimen económico que se aplica a cada actividad, y para garantizar la seguridad de suministro a todos los consumidores, con todo lo que ello implica.

Hay que decir que, por una parte, el Consejo de Estado presentó el 12 de septiembre de 2013 un extenso dictamen aprobado por unanimidad, y en el que no se aprecia ni un solo artículo que pudiera vulnerar las competencias de ninguna autonomía. No detecta el consejo ni un solo precepto en el cual el Estado se exceda en su capacidad normativa.

Por otra parte, el Gobierno de la Generalitat y el grupo de Esquerra Republicana solicitaron dictamen al Consell de Garanties Estatutàries sobre diez artículos de la ley, una ley que consta de ochenta artículos y cuarenta y tres disposiciones. En definitiva, el dicta-

men del Consell de Garanties, aprobado por unanimidad el 27 de febrero de 2014, resuelve que no hay problemas competenciales en cinco de los diez artículos dictaminados, por referirse a materias competenciales estatales en exclusiva. Y son cinco artículos muy importantes, relativos a los suplementos territoriales, al régimen retributivo de las renovables o a la autorización de líneas de transporte o centrales de producción de energía. Aquí el *consell* dice: «No hay problema.»

En relación con los otros cinco artículos examinados, las dudas que plantea el *consell* se refieren a la consideración de que la regulación estatal, siendo legítima como regulación básica, es tan extensa que deja poco margen a las autonomías para completarla. Plantea por tanto el *consell* una duda competencial más cuantitativa que cualitativa, y cabe decir, con todo el respeto al trabajo del Consell de Garanties, que de los cinco artículos sobre los que plantea estas dudas de exceso de regulación –que no ilegitimidad en la regulación–, el Consejo de Estado solo dictamina sobre uno, y no observa ningún problema en los otros cuatro. El consejo dictamina sobre el artículo 9, relativo al autoconsumo, y dice precisamente que hay un exceso de regulación que podría acabar siendo perjudicial para el desarrollo de este mecanismo. Aconseja por tanto el Consejo de Estado menos regulación, tanto estatal como autonómica, pero en ningún caso se indica que existe una invasión competencial.

La conclusión, señoras y señores diputados, es que este Parlamento no dispone en este momento de ninguna base jurídica firme que aconseje presentar un recurso de inconstitucionalidad contra la Ley de reforma eléctrica, porque no queda acreditado que la regulación estatal, que ustedes podrán tildar de «excesiva» cuantitativamente, excede el ámbito estatal cualitativo de las competencias compartidas en energía. Otra cosa diferente es que tanto al Gobierno de la Generalitat como a los grupos que lo apoyan, pues, les gustaría disfrutar de una soberanía energética que legalmente no les corresponde, y, en este sentido –es comprensible–, les molesta que el Estado ejerza sus competencias y regule sobre ámbitos estratégicos que afectan a Cataluña.

Govern y grupos intentan poner palos en las ruedas de la recuperación económica, y fantasean mediáticamente con una recentralización o una invasión competencial que no se está produciendo, pero que intentan justificar interponiendo recursos competenciales sin base jurídica solvente, como les he explicado. Pero es que honorable *conseller*, señoras y señores diputados, Cataluña es parte de España, y por eso cualquier cuestión estratégica de estado, que afecta a Cataluña como al resto de España, se decide y se regula a nivel estatal. Pero no lo hace el PP: se regula en el Congreso de los Diputados, donde estamos representados los catalanes democráticamente, como el resto de los españoles.

Pasando al segundo motivo, el Grupo Popular entiende que la reforma es absolutamente necesaria y está sobradamente justificada. El primer aspecto a tener en cuenta es que la reforma eléctrica es una de las reformas estructurales para España aprobada por el Con-

sejo de la Unión Europea el 9 de julio del 2013, y que dicha reforma –la española– se realiza en sintonía con el contexto de integración de los mercados eléctricos europeos, incorporando la normativa europea de referencia, así como el convenio de octubre de 2004 firmado con Portugal para la integración de los sistemas eléctricos español y portugués.

Ya ven, toda Europa trabajando por la integración eléctrica y el Gobierno catalán abogando por la soberanía energética. Ya sabemos que son ustedes bastante laxos a la hora de interpretar y de respetar tanto los tratados europeos como la esencia misma de lo que perseguimos los europeos de la Unión. Suerte que los catalanes contamos con un Gobierno responsable que nos representa con solvencia en Europa, el Gobierno de España, que ha revertido a base de rigor en la aplicación de las recomendaciones de nuestros socios europeos la imagen de insolvencia e improvisación que dejó el Gobierno antecesor, el socialista, el de Zapatero y de Rubalcaba.

A nosotros nos parece que contraría nuestro interés como catalanes –europeos de pleno derecho, en tanto que españoles– el que ustedes improvisen e inventen conflictos competenciales que no se sostienen y que solo favorecen su propaganda secesionista, utilizando las herramientas que son las instituciones catalanas para trabajar por una soberanía energética irreal, anacrónica y que es imposible hoy legal y técnicamente. Navegan ustedes en la dirección contraria al viento y a la corriente, al progreso, a la estabilidad, a la eficiencia, a la modernidad, y, en definitiva, al interés general de los catalanes.

El segundo aspecto que justifica la necesidad y la urgencia de la reforma es de carácter jurídico y económico. A partir de la Ley 54/97, el sistema eléctrico español ha evolucionado muy positivamente. Disfrutamos de una calidad y seguridad del suministro eléctrico muy elevadas, con una gran diversificación en las fuentes de energía, una alta penetración de las renovables, se han realizado importantes inversiones en redes, y todo esto se ha logrado cumpliendo con los objetivos de protección medioambiental de nuestro entorno. Todo esto se ha conseguido con cambios importantes en el sistema, sucesivas modificaciones legislativas y decisiones de política energética, algunas muy recientes, que unidas a la bajada de la demanda –consecuencia de la crisis económica– nos han colocado en un escenario de exceso de capacidad instalada y de déficit estructural de tarifa, que nos llevó ya en los últimos años de gobierno socialista a la insostenibilidad económica del sistema.

Entenderán ustedes que un sistema, por bueno que sea, por mucho que nos guste, para garantizar su continuidad, no puede llevar a la quiebra económica, y necesita un marco jurídico claro, estable y coherente; es decir, seguridad jurídica. Bajo estos principios, la Ley 24/2013 unifica y recoge toda la legislación posterior a la Ley 54/97, la anterior del sector eléctrico, y además introduce modificaciones que garanticen la sostenibilidad económica del sistema, sin perder las ventajas y las cualidades que habíamos conseguido desde la entrada en vigor de la anterior ley, la del 97.

Para ello, es preciso entender qué decisiones de política energética han conducido a la insostenibilidad del sector, al galopante y estructural déficit de tarifa, resultado del aumento de los costes del sector eléctrico que no se cubren con los ingresos que proporciona la tarifa. Entenderlo y solucionarlo.

La pregunta es qué costes pagamos en el recibo de la luz, por qué antes se cubrían esos costes con la tarifa y ahora no, con lo que ha subido el recibo. Bien. La factura de la luz paga impuestos, la producción de la energía, su transporte y distribución hasta el consumidor, y otros costes atribuidos al sistema, algunos asociados al control y seguridad –como son el Consejo de Seguridad Nuclear, la gestión de la red, la interrumpibilidad, pagos por capacidad–, y otros no necesariamente eléctricos, como el pago de la moratoria nuclear –de Felipe González–, las ayudas al carbón nacional, o las ayudas o primas a las renovables.

El desequilibrio vino cuando las primas a renovables empezaron a crecer. Como he dicho antes, un 250 por cien entre 2009 y 2012, con una demanda estancada y sin que lógicamente el recibo de la luz se duplicara para compensarlo. Las primas pasaron de representar el 16 por ciento de los costes en 2003 al 34 por ciento en el 2011. En definitiva, y a pesar de las medidas urgentes que tomó el Gobierno de Rajoy, la deuda eléctrica alcanzó, en 2012, 26.000 millones de euros, con un déficit anual estructural de 4.000 millones de euros, que habría sido de 10.500 millones sin las medidas del Gobierno popular. Cualquiera entiende que estas cifras son insostenibles y que llevan a la quiebra –al sistema eléctrico primero, y a nuestra economía después.

La ley de reforma eléctrica que ustedes rechazan contiene y soluciona definitivamente este problema evitando que se genere nuevo déficit de tarifa, manteniendo nuestro modelo eléctrico seguro, garantista, diversificado y sostenible, y todo ello actuando sobre los costes del sistema, asegurando rentabilidades razonables y el menor impacto en el consumidor, que no es responsable de las desafortunadas e irresponsables decisiones del Gobierno socialista en materia de política energética.

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

María José García Cuevas

Gracias, presidenta, *conseller*, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans té la paraula la diputada Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señores diputados, señoras diputadas, señor *conseller*, ¿era necesario que el Gobierno de la Generalitat trajera hoy al Pleno del

Parlament el votar la presentación de un recurso de inconstitucionalidad contra la reforma del sector eléctrico? Formalmente, no. No era necesario. Además, el Gobierno ya ha anunciado que presentará ese recurso. Por tanto, las consecuencias serán prácticamente inexistentes.

Ahora bien, ¿interesa a Convergència i Unió traer al Pleno del Parlament el debate sobre la reforma energética? Claramente, sí. ¿Por qué? Pues porque llena el debate parlamentario. ¿Cuántas leyes ha aprobado este Gobierno desde que se constituyó? Cuatro. Una que son los presupuestos, que no sé si contarlos como ley, porque es una obligación que tienen ustedes. Otras dos leyes han sido para subir los impuestos a los ciudadanos catalanes, y otra ha sido la de horarios comerciales, que se ha aprobado básicamente para saltarse la suspensión del Tribunal Constitucional. Con cuatro leyes de estas características, es normal que a ustedes les interese llenar el debate parlamentario hablando todo el día de leyes del Congreso de los Diputados.

Pero bien, es positivo que ustedes hayan traído hoy el debate –es positivo–, porque es una oportunidad de explicar a todos los ciudadanos de Cataluña cuál es la táctica que siempre utiliza el Gobierno de la Generalitat. Concretamente, Convergència i Unió. Es una oportunidad para desenmascarar la táctica de Convergència i Unió. Porque Convergència i Unió ha votado a favor de la reforma del sector eléctrico en el Congreso de los Diputados –ha votado a favor. Pero hoy nos presenta, nos explica, que va a presentar un recurso de inconstitucionalidad contra eso mismo que ellos han votado a favor en el Congreso de los Diputados.

Es un caso de esquizofrenia política, si me lo permiten. Es tirar la piedra y esconder la mano. Si tan mala era esta reforma para los intereses de los catalanes, ¿por qué ustedes han votado a favor en el Congreso? ¿Votan ustedes en el Congreso en contra de los intereses de los catalanes a sabiendas? Esto es muy grave. Pero además es que es un ejemplo muy significativo, porque esto lo han hecho ustedes en muchísimas otras ocasiones.

Ustedes se basan en su discurso político en criticar a España, en decir lo mal que funcionan todos los sectores dentro de España, en demostrar que todo es un desastre, para que aumente el interés de la gente en irse de España y en apoyar la independencia. ¡Pero si resulta, señores del Gobierno, que España también es obra suya! Esta España a la que ustedes critican es obra suya, de sus políticas y de sus votaciones. Ustedes no solo han gobernado en la Generalitat de Catalunya, es que han gobernado *de facto* en el conjunto de España. Ustedes son un partido que han votado presupuestos –infinidad de presupuestos– con los gobiernos, leyes orgánicas –leyes–, reformas de diferentes sectores. Ustedes son artífices de España. (*Pausa*.) Y no me miren con esa cara, porque España tiene cosas buenas. Son ustedes artífices de las cosas buenas y de las cosas malas que tienen este maravilloso país y esta maravillosa comunidad autónoma, como es Cataluña.

Por tanto, no es que solo ustedes tengan muchas competencias como Gobierno de la Generalitat, es que las que no tienen ustedes, sino que están en el Congreso de los Diputados, ya las han ejercido también. Ustedes han definido lo que es hoy este país que es España. Y además se han beneficiado también de ello, porque en los consejos de administración de las grandes empresas energéticas, que es de lo que hablamos hoy, no solo hay ex políticos del Partido Popular o del Partido Socialista, también hay ex políticos de Convergència i Unió. Y yo creo que eso es una muestra clarísima de que ustedes han participado en el sector energético de este país.

Pero, bueno, si nos centramos en el fondo, ¿está Ciutadans a favor de la reforma del sector eléctrico del Partido Popular? No. No, no estamos a favor de la reforma del sector eléctrico. Se han comentado muchos problemas. No creo que tenga que incidir en todos ellos, pero hay algunos elementos gravísimos: se desincentiva claramente la producción de energías renovables; se impide prácticamente el autoconsumo –se ponen trabas que hacen que realmente no sea interesante–; se desincentiva el ahorro, puesto que aumenta la parte fija de las facturas –por tanto, no influye mucho que uno pueda tener políticas de ahorro energético, porque al final la mayor parte de la factura será fija, independientemente de lo que se consuma–; no aporta transparencia al modelo –no aporta transparencia al modelo–, que es el principal problema de este sector, que es un sector opaco, controlado por cuatro o cinco grandes empresas eléctricas; no solventa el problema del déficit de tarifa, ese artilugio contable que se creó para beneficiar a las grandes empresas –no lo soluciona.

Y, además, sigue manteniendo un sistema que permite que haya precios que no tienen relación con el coste de producción, entre el coste y el precio que pagan los consumidores hay un abismo, que en lenguaje internacional –porque no solo de esto hablamos en España, sino que nuestro sector eléctrico es analizado por expertos a nivel internacional– se les llaman «beneficios caídos del cielo» –para estas empresas energéticas. Y una cosa muy importante –que desde Ciutadans ustedes saben que le damos mucha importancia–: la inseguridad jurídica que de nuevo crea esta reforma y que es una característica de este sector. Es un sector inestable jurídicamente, y eso ahuyenta a los inversores, a los pequeños y a los grandes inversores.

Por tanto, es una reforma que mantiene –mantiene– un sistema que favorece a las grandes empresas y que demuestra que este Gobierno, al igual que los anteriores del Partido Socialista, se ha mantenido firme en la defensa de los intereses de estas grandes empresas.

Ustedes van a presentar el recurso de inconstitucionalidad porque invade competencias. Lo van a presentar porque invade competencias. Nosotros respetamos su decisión, nos parece absolutamente legítima y acataremos lo que diga el Tribunal Constitucional al respecto, que será el que dirima esta cuestión de fondo. E instamos al Gobierno del Partido Popular a que cumpla la sentencia en caso de que no les dé la razón,

y a ustedes, señores del Gobierno de la Generalitat, exactamente lo mismo.

Pero es que ustedes tienen competencias. Es cierto, tienen competencias en materia energética –ya se ha comentado aquí, por el artículo 133 del Estatuto de autonomía–, lo que pasa que no las han utilizado mucho. Yo una vez le dije al señor *conseller* –espero que no se lo tomara mal– que me parecía que tenían ustedes una especie de síndrome de Diógenes competencial: quieren competencias, quieren competencias, pero no las usan, y cuando viene alguien a intentar quitárselas, tampoco les dejan que se las quiten. Ustedes tienen competencias en materia energética para impulsar el sector de las energías renovables, y los datos demuestran que el Gobierno de la Generalitat –tanto ustedes, sobre todo, como el *tripartit*– no ha hecho los deberes. Por tanto, vamos a hacer también un poco de autocritica de lo que hemos hecho desde Cataluña y no solo alimentar el victimismo cansino, recurrente y diario hacia lo que hace el Gobierno de España.

Para nosotros, para Ciutadans, lo más importante de esta reforma del sector eléctrico es que va en contra de los derechos de los consumidores y de los autónomos y de las pequeñas y medianas empresas, no tanto que vaya en contra de sus competencias; porque, total, las que no ejercen aquí las ejercen ustedes en el Congreso de los Diputados: la consecuencia para los ciudadanos sería la misma. Lo que más nos importa es la defensa de los derechos de los ciudadanos y una cosa muy importante, que es la legítima confianza en la legalidad vigente. Y, por tanto, nosotros insistimos siempre en que no se pueden hacer cambios normativos que vayan en contra de los intereses legítimos ya generados, porque eso convierte a nuestro país en una república bananera. Y se lo decimos a ustedes constantemente –porque es lo que hacen, generar inseguridad jurídica–, pero se lo decimos también a los señores del Partido Popular.

Por tanto, estamos en contra de la reforma del sector eléctrico del Partido Popular y estamos a favor de una modificación del sector eléctrico en este país, como hemos comentado esta mañana, que dé más transparencia; que acabe con la opacidad; que sea un sistema de fijación de precios más justos, más relacionados con los costes de producción de la energía; que permita el autoconsumo; que incentive también las energías renovables, que se nos pasará el tren de la oportunidad que tenemos en España de poder ser líderes mundiales en energías renovables. Si tenemos también cosas positivas, en este país.

Pero también estamos a favor –a favor– de que ustedes asuman sus competencias, que las tienen, si es que las tienen, y que ustedes incentiven las energías renovables. Y son muy interesantes, señor Puig, las comparencias que hemos tenido en la Comissió d'Empresa i Ocupació, por ejemplo, del sector eólico, que denuncian como no se ha apostado desde el Gobierno de la Generalitat –insisto: desde el *tripartit* y desde el suyo– por este sector tan importante. Estamos a favor de que ustedes apoyen a los inversores, que se están viendo perjudicados por estos cambios normativos, y que ha-

gan ustedes una correcta planificación del sector energético de Cataluña.

Pero es que para ustedes no es una prioridad la energía, y le doy dos datos que me parece que son irrefutables. Uno es el presupuesto que ustedes le han dedicado al sector de la energía: inexistente. Y el segundo, el acuerdo de gobierno –que a mí me gusta mucho recordar el acuerdo de gobierno. Señor Puig, ¿sabe cuántas veces aparece la palabra «energía» en el acuerdo de gobierno? (Pausa.) Una –si no he contado mal, ¿eh? ¿Sabe cuántas veces aparecen –si no he contado mal– «energías renovables», «alternativas», «limpias»? Ninguna. ¿Sabe cuántas aparece «consulta»? Veintiuna. Esas son las prioridades del Gobierno. Y en esa política, señor Puig, nosotros no le podemos acompañar.

Muchas gracias, señora presidenta, señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per fixar la posició del Grup Mixt el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, efectivament, després d'una hora de debat i de presa de posicions de cada grup –recapitulant–, estem, diguéssim, davant de la tramitació d'un recurs d'inconstitucionalitat presentat per Esquerra Republicana contra diversos articles d'aquesta Llei de reforma del sector elèctric aprovada pel Partit Popular al Congrés dels Diputats.

Són articles que fan referència a la capacitat de la Generalitat per autoritzar instal·lacions de generació elèctrica superiors a cinquanta megawatts, a l'autoconsum, a la resolució de conflictes de connexió de xarxa o als supòsits de suspensió de subministrament, entre d'altres. Però, òbviament, ens interessa no només parlar de quines..., diguéssim que no és el problema nuclear, parlar de quines competències són envaïdes o no per aquesta llei, sinó sobretot en què consisteix aquesta enèsima reforma del sector elèctric.

El 27 de desembre es va publicar al BOE la Llei 24/2013, de 26 de desembre, del sector elèctric. D'acord amb el preàmbul, aquesta norma neix en el context de «continuos cambios normativos que han supuesto una importante distorsión en el funcionamiento del sistema eléctrico y que es necesario corregir con una actuación del legislador que aporte la estabilidad regulatoria que la actividad eléctrica necesita». Sobre la base d'aquest context, la llei persegueix com a objectiu bàsic «establecer la regulación del sector eléctrico garantizando el suministro eléctrico con los niveles necesarios de calidad y al mínimo coste posible, asegurar la sostenibilidad económica y financiera, y permitir un nivel de competencia efectiva en el sector eléctrico, todo ello dentro de los principios de protección medioambiental de una sociedad moderna».

Per tant, la llei espanyola reconeix, u, que el sector elèctric viu immers en un *totum revolutum* que delimita un escenari de caos i confusió. Des de l'elecció

de Rajoy, paradoxalment, com a president de l'Estat espanyol, desembre de 2011, fins avui, el Govern ha aprovat 13 noves lleis relacionades amb el sector, 9 decrets llei i 14 reial decrets, i multitud d'ordres ministerials i reglaments, que han contribuït, diguéssim, a amplificar el desordre en aquest àmbit. I, dos, per tant, un dels objectius de la llei és –asseguren– fixar una mica d'ordre en aquest caos normatiu. Altres objectius són: u, subministrar electricitat al mínim cost possible; dos, garantir la competència en el sector elèctric, i tres, protegir el medi en el marc d'una *sociedad moderna*. Per últim, el Govern, a través de la nova Llei del sector elèctric, canvia el mètode de càlcul del preu de l'electricitat: de la subhasta, al preu del mercat majorista de cada hora. Resultat: una factura bimensual amb fins a 1.488 preus diferents i major volatilitat.

Aquests són els objectius oficials articulats i escrits i ben disposats per amagar l'objectiu últim i definitiu de la Llei del sector elèctric: frenar i eixugar el conegut com a «dèficit tarifari», que avui ja suma més de 30.000 milions d'euros i que sobre el paper és la diferència entre el que costa produir l'energia i el preu que en paga el consumidor, segons la teoria que aplica el Partit Popular. Diem «sobre el paper» perquè això no és així. Des de 1997 a l'Estat espanyol el cost de l'energia ha augmentat un 70 per cent, i en paral·lel s'ha generat un dèficit de 30.000 milions.

Com és possible? Com s'explica? Els costos de producció no són els costos reals, sinó aquells que l'Administració reconeix a les elèctriques. El preu del mercat elèctric el marquen les centrals de gas i carbó, els costos de producció de les quals són molt més elevats que no pas els que tenen les centrals hidroelèctriques i nuclears, propietat de les grans empreses elèctriques. Malgrat això, l'Estat els reconeix els mateixos costos de producció. Per tant, el dèficit de tarifa no s'explica per les primes ara cancel·lades a les energies renovables, sinó perquè es reconeixen uns costos de producció a les empreses que generen electricitat via centrals nuclears i hidroelèctriques molt superiors als reals. I això no és res més que una garantia de beneficis a les companyies per part de l'Estat, la qual cosa no és res més que un deute radicalment il·legítim que el Parlament hauria de denunciar com a tal, que ens el volen tornar a fer pagar a nosaltres, perquè com que ja no ve d'aquí després del rescat bancari, doncs, apuntar 30.000 milions d'euros més a les butxaques de les classes populars tampoc és un escàndol majúscul.

La nova llei elèctrica adopta les mesures que calguin per eixugar el suposat dèficit tarifari encara que suposin un greu perjudici per als ciutadans, però sí un substanciós benefici per a les elèctriques. Quines són?

Es carrega sobre els consumidors i les famílies el cost de liquidar el dèficit de tarifa. D'aquesta manera, es manté el finançament dels costos del sistema per part dels consumidors mitjançant el pagament dels peatges –que representen el 41 per cent de la factura de la llum–, els impostos –el 21 per cent– i l'energia –el 37 per cent.

Dos, es passa de considerar el subministrament d'energia elèctrica com un servei essencial a contemplar-lo com un servei d'interès econòmic general.

Es penalitza amb un impost la generació energètica per a consum privat, perquè, segons el Partit Popular, aquells ciutadans que voluntàriament es desconnecten de la xarxa general per produir per a l'autoconsum perjudiquen les empreses elèctriques que han instal·lat la xarxa i que produeixen electricitat. L'autoconsum es grava amb un peatge que resulta més car que no pas comprar l'energia a la xarxa. L'Associació Espanyola de la Indústria Elèctrica també ho té molt clar –i cito–: «De la mateixa manera que els qui opten per una assegurança mèdica privada no deixen de cotitzar a la seguretat social, els qui decideixin consumir electricitat autoproduïda no poden deixar de pagar els peatges que els corresponen. Les xarxes de distribució són imprescindibles i tothom ha de contribuir a mantenir-les.»

I quatre, i per acabar de reblar el clau, es penalitzen les energies renovables.

D'on venim i on anem? Des del 1988 fins al 1997 va operar l'anomenat «marc legal estable», conjunt de normes i lleis que regulen el sector elèctric a l'Estat espanyol, regulació basada sobre la premissa que el sector elèctric és un element estratègic per al desenvolupament de l'Estat i que l'electricitat ha de tenir la consideració de bé bàsic i accedir-hi és un dret de tots els ciutadans. Aquesta conceptualització del mercat elèctric s'esberla amb la Llei 54/1997, del sector elèctric, que enceta a l'Estat espanyol el procés de la coneguda liberalització del sector elèctric i elimina explícitament la noció de subministrament com a servei públic, i introdueix mecanismes de lliure mercat per gestionar part de les decisions que abans, dins el «marc legal estable», desenvolupava l'Estat. Des del 1997 fins al 2009 es tanca el cicle de la liberalització.

I què ens ha portat, la liberalització? La venerada liberalització del sector elèctric es va vendre com a necessària i imprescindible per: u, aconseguir rebaixar el preu de l'electricitat i millorar la prestació del servei, i dos, augmentar la competència. Bé, crec que no se li escapa a ningú que ni l'u, ni el dos. La liberalització bàsicament no ha servit per a cap dels objectius que s'havia proposat.

El preu de l'electricitat s'ha disparat. El preu mitjà de la factura de la llum ha pujat un 8,65 per cent el 2012 i un 3,68 el 2013. Paguem l'electricitat més cara d'Europa, exceptuant Irlanda i Xipre. És un dels països on l'electricitat s'ha encarit més durant la crisi, un 49 per cent –decisiones molt estratègiques, enmig d'aquesta crisi. Per si no n'hi hagués prou, l'any passat el Govern va obligar que a la factura elèctrica la part fixa –potència contractada– ponderés més que l'energia consumida. Aquesta decisió va suposar que molts usuaris patissin augments del 62 per cent en la potència contractada entre agost de 2013 i gener de 2014. Des de febrer, la potència ha registrat pujades del 92,6 per cent en termes interanuals. Mentrestant, els beneficis de les elèctriques sumen milers de milions d'euros. El 2013 Endesa, Iberdrola, Gas Natural Fenosa i EDP

España van obtenir un benefici de 6.021 milions d'euros. No només això, sinó que són de les elèctriques que més guanyen del conjunt del mercat europeu.

I consolidació i reforçament de l'oligopoli elèctric. L'Asociación Española de la Industria Eléctrica –Unesa–, integrada per cinc companyies, aquestes cinc que..., Endesa, Iberdrola, Gas Natural Fenosa, E.ON i HC Energía fan i desfan al mercat elèctric de l'Estat espanyol, fins a l'extrem que els acords als quals arriben són els que determinen la política energètica d'aquest país, una política caracteritzada per les contínues fuetades que han rebut les energies renovables amb l'objectiu de liquidar-les, i orientada per damunt de tot a continuar garantint a les cinc elèctriques el màxim benefici possible i a fer rendibles les inversions realitzades en el parc absolutament sobredimensionat de centrals de cicle combinat. Per això batallen per parilitzar la producció independent d'energia a través de les renovables, perquè perquè ells guanyin –ho tenen molt clar–, hi hem de perdre tots. I per aconseguir aquest objectiu, òbviament, han de travar bé l'operació política, i, per tant, Ángel Acebes, conseller d'Iberdrola; José María Aznar, conseller d'Endesa; Josep Borrell, conseller d'Abengoa; Pío Cabanillas, directiu d'Endesa; Felipe González, conseller de Gas Natural; Luis de Guindos, exconseller d'Endesa; Josu Jon Imaz, president de Petronor i conseller de Repsol; Manuel Marín, president de Fundació Iberdrola; Marcelino Oreja, delegat d'Enagás; Ana Palacio, consellera d'HC Energía; Miquel Roca, conseller d'Endesa; Elena Salgado, dins d'Endesa; Narcís Serra, conseller de Gas Natural; Javier Solana, assessor d'Acciona; i Pedro Solbes, conseller d'ENEL. Mantinguts.

Quin model energètic proposem nosaltres? Nosaltres entenem que no hi ha altra alternativa enmig d'aquesta crisi que avançar cap als models energètics de sobirania energètica, que bàsicament té tres premisses –per no entrar en més detalls. Tres premisses base: que tots els recursos energètics han de ser propietat de l'Estat, el qual els gestiona i els controla; que la matriu energètica de cada territori i comunitat s'ha d'articular de manera prioritària a partir de les pròpies fonts d'energia, de manera que disminueixi al màxim la dependència externa; i que cada territori utilitzi les fonts d'energia de què disposa de la manera més sostenible possible, la qual cosa implica avançar cap a la producció íntegra d'energia a través de les renovables.

I, mireu, posem o intentem copiar les millors coses, o aprendre dels millors exemples que existeixen arreu del món en diferents polítiques –no hi ha cap país que sigui model en absolut. Hi insistirem, no hi ha un model absolut a Alemanya que funcioni del tot bé en tots els aspectes que nosaltres voldríem defensar, però tres coses del model alemany, a veure si no només copiem *minijobs*, i no només copiem les polítiques de la troïca, i no només copiem el que és absolutament negatiu per a nosaltres. S'inverteix diner públic en la promoció de les energies renovables, i el repte consisteix a no augmentar els preus de l'energia per als ciutadans i mantenir la reducció d'emissions de CO₂. Per al 2050, el 80 per cent de l'energia d'Alemanya ha de

provenir de les renovables –estratègia Energiewende. La Llei de renovables permet i fomenta la generació de l'electricitat solar i eòlica a les persones privades, municipis, associacions o cooperatives, i els garanteix que podran vendre l'energia generada a un preu fix durant vint anys; el resultat: quasi un miler de cooperatives, ajuntaments, comunitats que generen energia. El 10 per cent dels alemanys –deu segons–, 8 milions de ciutadans, ja es produeixen l'electricitat mitjançant plaques solars; 130.000 ciutadans han creat cooperatives energètiques, i hi han invertit 1.200 milions d'euros. I tres, el 50 per cent de la capacitat renovable instal·lada a Alemanya l'ha desenvolupat i és propietat de petits inversors, 11 per cent dels quals agricultors. Els grans consorcis només són propietaris del 5 per cent de les instal·lacions.

Podríem aprendre també aquestes coses, i no només els *minijobs*.

La vicepresidenta primera

La Mesa no ha rebut cap petició de segon torn d'intervenció, així que un cop acabat el debat, crido a votació, i procedirem a votar les propostes de resolució que han presentat els grups parlamentaris de Convergència i Unió... (*Montserrat Ribera i Puig demana per parlar.*) Senyora Ribera?

Montserrat Ribera i Puig

Contradiccions.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Montserrat Ribera i Puig

Miri, jo voldria dir-li a la senyora Arrimadas..., no sé si ho ha fet voluntàriament o involuntàriament, però en un moment donat del debat ha dit que semblava –no sé si s'ha referit al Govern, si s'ha referit als membres d'aquesta cambra, si s'ha referit a Convergència– la síndrome de Diògenes. La síndrome de Diògenes, desgraciadament, les persones que la pateixen normalment acumulen escombraries. Per nosaltres, acumular competències no és acumular escombraries, és acumular coses bones, i, per tant, jo crec que això –suposo que involuntària– ha sigut una falta de respecte, com a mínim a les persones que som aquí.

Res més. Simplement, fer aquesta apreciació de tenir més respecte per Catalunya.

Gràcies.

(*María José García Cuevas demana per parlar.*)

La vicepresidenta primera

La senyora García Cuevas demana la paraula? (*Pausa.*) Per?

María José García Cuevas

Por contradicciones.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

María José García Cuevas

Si me concede treinta segundos, me gustaría aclararle a la portavoz de Iniciativa el tema de los tomates. Porque, claro, ha planteado un ejemplo... Si usted cultiva tomates y cuando no tiene tomates se queda sin tomates para la ensalada, ningún problema. Ahora, si cuando usted no tiene tomates pretende que de Mercadona se los traigan a casa, y además se los cobren más baratos que a los demás, pues mire, ese es un tema que genera injusticia, y que genera insolidaridad.

Gracias, presidenta.

(*Inés Arrimadas García demana per parlar.*)

La vicepresidenta primera

Senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Por alusiones, señora presidenta.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Inés Arrimadas García

Señora Jou, lamento que le haya molestado mi frase, no tenía ningún tipo de intención de faltar al respeto a nadie, pero me parece que usted es la portavoz hoy de un grupo parlamentario que es el menos indicado para dar lecciones de moralidad en este sentido; un grupo parlamentario –y un gobierno– que dice que España les roba, que no es que sea (*remor de veus*) una enfermedad, es que es un delito –es que es un delito–, y un grupo parlamentario que aprueba carteles y publica carteles como que la España subsidiada vive a costa de la Cataluña productiva. A mí me parece muchísimo más grave eso que lo que yo he dicho hoy, pero, en cualquier caso, si le ha molestado el símil, le reitero mis disculpas.

(*Hortènsia Grau Juan demana per parlar.*)

La vicepresidenta primera

Senyora Grau, ha aixecat la mà? (*Pausa.*) Per?

Hortènsia Grau Juan

Trenta segons, quinze o deu, per al·lusions.

La vicepresidenta primera

Trenta.

Hortènsia Grau Juan

Miri, no vull parlar dels tomàquets, però aquí l'única injustícia és que l'autoconsum vostès el penalitzin amb peatges. Aquesta és l'única injustícia. Per tant, senyora García Cuevas, facin-s'ho mirar –facin-s'ho mirar. I, sobretot, quan aquí vagin amb el discurs de la pobresa energètica i intentant aprovar mocions sobre la pobresa energètica, pensin en el que estan legislant a Madrid.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Ara sí, procedirem a la votació de les propostes de resolució que han presentat els quatre grups parlamentaris esmentats, referents als articles sobre els quals aquests grups consideren que cal interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 24/2013, de 26 de desembre, del sector elèctric. Els articles en qüestió... (*Montserrat Ribera i Puig demana per parlar.*) Senyora Ribera, han optat per no utilitzar el segon torn d'intervenció. Tothom ha tingut possibilitat

de posicionar-se per contradiccions o al·lusions, de manera que, si li sembla, procediríem a votar. Moltes gràcies.

Els articles en qüestió els tenen en el dossier del Ple. Tots els tenen, però els vull citar novament, perquè tothom ho tingui ben clar: són els articles 9, 40, 43.5, 46, 51, 52.4 i la disposició final segona de l'esmentada Llei del sector elèctric. Com que les peticions d'aquests quatre grups parlamentaris són coincidents, farem una única votació per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta llei –una única votació– sobre aquests articles que he esmentat. Sí? (*Pausa.*)

Doncs, comença la votació.

L'acord d'interposar un recurs d'inconstitucionalitat ha estat aprovat per 101 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i nou minuts.